

heti számunkban kezdődik Győry E. „A mélység felé” c. gyönyörű regénye

Cenzurat : Prefectura județului Zimis-Zorontal

Ara : 20 lei, 3 ckor., 8 dinár, 2 lira, 40 Groschen

évf. 34. sz.

Bucarestben 25 lei)

KAVIAR

A modern ember kulturájával, haladással, művészettel és a modern élet problémaival foglalkozó hetilap

Strandbarátok

Egy csodálatos

hangu rádió-készülék, hozzá az anténa-engedély: ez ma minden kultúremler legfőbb vágya. Forduljon bizalommal lapunk szerkesztőségéhez vagy kiadóhivatalához, ahonnan levelére azonnal kap választ díjtalanul.

Soha sem lesz üzemzavar,
ha elektro- és autogénhegesztő munkáit

Buzzi Árpád

elektro- és autogénhegesztő üzemében végezteti teljes garanciával.

TEMESVÁR — GYÁRVÁROS
Kém utca 5.

Perfekt

a legjobb poloskairtószert!

kapható a

Schunck

drogeriában

Temesvár, Fő-utca 24. sz.

Ön szép lesz ha „Dolly“ krém, pudert és szeplovizet használ, mely mindennemű szeplőt, májfoltot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül eltávolít. — Kapható:

**Roth Jenő gyógyszerár-
ban Timisoara, Mehala**

(villamosmegálló.)

Gummibélyegzők, rézbélyegzők, dombornyomású névjegyek és festékpárnák, monogrammok, címerek vésése művészi kivitelben gyorsan és pontosan

»Perfect«

bélyegzőgyár és domborműnyomda.

Gyár: A r a d
Fiók: Timisoara, Belváros, Szt Györgytér

A RÓKA

A legjobb képes heti élc-lap. Ára 10 lei, 4 dinár, 2-50 ckor.

— Mindenütt kapható. —

Brada Jaroslav

Timisoara, Gyárváros, Fő utca 10.

Fuvós és vonós hangszerek gyártása. — Javítások gyorsan, pontosan, olcsón! Huruk, szájharmónikák, okarinák, gyanta és az összes alkatrészek állandóan raktáron.

Legszebb frizurák, maniküre.

Legjobb hajfestés, hajápolás

Legolcsóbb illatszerek és piperecikkek, P. TODOROV, női és férfifodrász Timisoara, str Alba Iulia

a Grand Hotel mellett

Lapunk nyomdája TIPOGRAFIA UNION

Izléses nyomtatványok pontos határidőre —

Kárpitos,
Paplanos,
Ablakrolló és
Redőnyszerelés.

Ugyanezek kereskedése és szakszerű javítása garancia mellett.

Szekerka László
kárpitósmester, TIMISOARA II.
Rékási-ut 15.

Az összes rovarpete kiirtási ideje most kezdődik!

Ne mulassza el az alkalmat, mert másképp a kellemetlen férgek-től nem szabadul meg!

„ARGENTINIA“
A rovarok és peték halála!!!
Próbát veg 40 lei (vidékre utánvét mellett küldöm) Levelezőlap hívásra azonnal jövök és az irtást végzem.

Gönczöl
Timisoara III. Hunyadi-ut (Bul Carol) 54.

Cehoszlovákiai olvasóink figyelmébe:

Ha lapunkat nem kapja meg helyben, fizessen elő negyedévre és a kiadóhivatal a lapot minden héten pontosan megküldi.

Előfizetési ár negyedévre 60, félévre 110 korona. Előfizetéseket legcélszerűbb póstán a

Leszámitoló és Közgazdasági Bank, r. t. fiókjánál, Kosice

lapunk ott levő folyószámlájára küldeni. Mihelyt a pénzt a bank átvette, a lapot nyomban megindítjuk.

Egy évi előfizetés 220 korona helyett csak 185 korona

Okosan teszi

minden műgyűjtő és könyvbarát, ha címét lev. lapon a kiadóhivatallal közli. Új könyv, fénykép és más ily dolgok megjelenésekor (amit nem hirdetünk) a kiadóhivatal minden gyűjtőt értesít.

Vidéki olvasóink figyelmébe!

Utánvétellel semmit nem küldünk. Aki kiadóhivatalunktól bármit rendel, az a pénzt megfelelő portó kíséretében küldje be előre és a kiadóhivatal a megrendelést még aznap elintézi.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Timisoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. Fröbl (Uri-utca) 14.

Folyószámlák:
Romániában: Magyar Ált. Hitel-
bank fiókjánál Timisoara

Csehszlovákiában:
Leszámitoló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Jugoszláviában:
Ált. Hitelbank R. T. Subotica,
(Szabadka) és ennek fiókja:
Senta — Zenfa

Előfizetési árak Romániában:
Egész évre — — 950 lei
Fél évre — — 480 lei
Negyed évre — — 240 lei
Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
Csehszlovák. " 60 c. kor.
Ausztriában " 10 silling
Németországban " 3 márka
Olaszországban " 40 lira
Magyarországon " 9 pengő
Külf. előfizetések külföldi f. szám-
láinkra fizetendők be. Magyaror-
szágiak postán, utalványon küld-
hetik be.
Egyes szám egész Romániában
20 lei, Bucurestiben 25 lei
Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
40 gar.; 2 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:
BENIGIT

Művészeti szerkesztő:
Sajó Sándor és Buttyán Vilás

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

A BARÁTOM...

Eredeti kézirat. — Irta: Wild Oszkár.

— A barátom... — mu-
tattam be őt a leányoknak.

Pedig hát nem volt a ba-
rátom, még ismerősömnek
sem nagyon mondhattam
volna. A múlt héten mutat-
ták be nekem a római követ
fogadó estéjén. Ő maga a
bulgár követségen volt attasé.
És faját egyáltalán nem ha-
zudtolta meg. Erőszakos, vad,
robusztus alak volt, legalább
is ezt mutatta a külseje, mert
viselkedése mindenben gent-
lemanice volt és teljesen
megállta volna és meg is
állta helyét bármely párisi
szalonban.

Egyik köruti kávéházában
üldögéltem a csodás Páris-
nak — és unatkoztam. Átla-
pozgattam a lapokat és már
azzal is készen voltam.

— Mi lesz most — gon-
doltam, mert egy párisi vi-
lági csak nem fog haza-
menni este 10 órakor?

S ekkor jelent meg robusz-
tus alakja az asztalom előtt.
Tulzott szívéllyességgel fo-
gadtam őt, s ő meg is je-
gyezte mosolyogva.

— Annyira unatkozik?

Elpirultam éleslátásán, de
ő sietett megnyugtatni.

— Csak sohse érezze ma-
gát kényelmetlenül. Én is
unatkozom és azért jöttem
ide Önhez, ketten csak csi-
nálunk valamit...

Leült mellém, beszélgettünk,
egyszer csak hirtelen, nagy
érdeklődéssel fordult felém.

— Mondja kedves mon-
sieur, két hete vagyok Páris-
ban, de még nem volt al-
kalmam holmi párisi kis
nőcskékhöz... nem mennék
el valahová.

— Oh kérem, nagyon szi-
vesen.

— De tudja — sietett meg-
jegyezni — nem varieté és
nem lokál... legjobban sze-
retnék valami kis félártatlan
grizetteket... és nem szeparé,
hanem szállodai szoba.

— Hm... az bajos, ilyen
későn... akarom mondani
csak jöjjön, megvan már,
amit maga óhajt...

Fizettünk és taxiba vág-
tuk magunkat.

Előbb azonban becsoma-
goltattam megfelelő mennyi-
ségű pezsgőt és hideg ételt.

— Hová megyünk — kér-
dezte ő érdeklődve.

— A Cartier Latein egyik
kis uccácskájában lakik két
kis masamód leány. Mimi és
Lizette. Együtt laknak egy
csinos kis szobában és dol-
goznak. A Mimi szerelmes
belém és így bármikor me-
gyünk, szívesen látnak és
igyekeznek nagyon szeretetre-
méltók lenni... már egy éve
hogy jóban vagyunk és időn-
kint meglátogatom őket.

Barátom elégedetten dör-
zsölte kezeit.

— Pompás, pompás... ez
az én zsánerem...

A leányok tényleg nagyon
szívesen fogadtak bennünket.
Még fönn voltak, éppen le-
feküdni kezdtek, már meg-
volt vetve a hófehér, csipkés
ágy.

Parázs kis vacsorát csap-
tunk a magunkkal hozottak-
ból. Mimi boldog volt, hogy
velem tölthet egy éjszakát,
Lizettet pedig nagyon érde-
kelte barátom exotikus volta
s láttam, hogy nagyon jól
összemelegedtek és megba-
rátkoztak. A pamlagon he-
verték. Előttük a széken egy
tányérban étel, kés és villa,
egy féliglévő pezsgősüveg.

En Mimivel az ágyba tele-
pedtem.

Bebújt szemérmesen a pap-

lan alá, ott vetköztettem le. Lehúztam selyemharisnyáit, kis bugyiját. Forró volt fiatal teste tüzes melegétől, csak egy kis ing maradt rajta. Melléje huzódtam és a paplan alatt megtapogattam meztelen kis mellét. A bimbója kemény volt mint egy éretlen bogyó. Az ing lecsuszott bal válláról. Megcsókoltam meztelen bimbóját.

Mimi hálásan, mosolyogva, szerelmesen nézett rám.

Óvatosan kis párnás hátsára csuszott tenyerem, onnan azután még lejjebb. A kis Mimi selymes volt és forró, szemérmesen bujtatta hozzám kipirult arcocskáját, kemény kis combjai pedig engedelmesen szétremegtek a paplan alatt.

— A lámpát — suttogta.

A pamlag felől is erős mozgolódás hallatszott, így hát meg sem kérdeztem őket. Kezem a villany kapcsolója után nyúlt és a szerelmes kis szoba homályba borult.

Mi egy fél óra múlva már bágyadtan feküdtünk egymás mellett, Mimi talán már el is szenderedett.

Odaát Lizette csak most vetközött. Hallottam ruhája suhogását. Azután a pamlag reccsent, lihegés, suttogás, sóhajtas, valami csörrent a tányéron, talán a kés, vagy a villa esett a földre és azután... egy rettenetes, egy rémes, egy riadt sikoltás, nem is az, hanem ordítás, ami velőnkbe hasított a sötét éjszakában.

Lizett kiáltott föl és Mimi fölsikoltott mellettem, amint hallotta barátnője hangját:

— Segítség! megöl! megöl!

Egy pillanat múlva égett a villany s mi úgy, félig öltözötten kiugrottunk az ágyból.

Barátom zavartan nézett rám és igyekezett megnyugtanni a síró leányt.

— Semmiség, semmiség... fizetek, fizetek... csak semmi botrányt...

Lizette meztelen, hófehér melléből szivárgott a vér. Az én vad bulgárom belédöfte a villát.

Mimi gyorsan kimosta a különben nem is olyan jelentékeny és súlyos sebet és szemrehányólag sugta nekem.

— Hát nem tudta, hogy a barátja perverz?

Zavartan mentegetődztem és valahogy sikerült elintézni a dolgot. Bulgárom különben nagyon gáláns volt és olyan fájdalomdíjat ajánlott föl Lizettenek, akinek tulajdonképpen legtöbbet ártott a szörnyű ijedelem, amin keresztülment, hogy megnyugodott, hallgatott s az egész eset feledésbe merült, még én is elfelejtettem, de még a barátomat is, annál is inkább, mert azóta nem láttam. Ugy látszik restelte a dolgot és került engem.

Jó egy hónap múlva a központi rendőrségen akadt dolgom. Az egyik asztal előtt álltam és vártam, amíg a rendőrtisztviselő kiállítja a szükséges igazolványt. A tulós sarokban lévő asztal előtt a rendőrigazgató fojtott hangon tárgyalt egy elegáns úrral, aki háttal állt felém.

Pár mondatot kaptam el, úgy röptében, de ez rögtön felkelítette érdeklődésemet.

A rendőrigazgató beszélt.

— Nehéz, nagyon nehéz kérem. Természetesen sikerülni fog a botrányt elkerülni, ami üdvös is... de félek, sokba fog kerülni... a leány súlyosan meg van sebesülve és amellet az ilyen varietehöl-

gyek élni szoktak az ilyen alkalmakkal.

— A pénz az nem fontos... fizetek amennyit kér, csak ne legyen botrány... — válaszolt egy fojtott, rekedtes hang, amelyik szörnyen ismerősnek tetszett.

Pár perc múlva elvégeztem a dolgom, indultam ki a szobából. Az illető is. A küszöbnél összetalálkoztunk. Rögtön ráismertem.

Zavartan köszönt és sietett el.

Ő volt.

A barátom.

A mélység felé

Ily cím alatt, miként lapunk reggeli számaiban már többször bejelentettük, új regény közlését kezdjük meg, melynek szerzője GYÖRÝ ENDRE, akitől olvasóközönségünk évek óta a legjobb regényeket olvassa e helyen. Györý Endre ebben a regényében érdekes színekkel festi meg a modern nő gondolkodását és viselkedését, fordulatok eseményekben mutatja be a nagyváros életét és elvezeti az olvasót mindama helyekre, ahonnan a nőnek csak igen ritkán van visszatérése... Maga a regény egy eleven történet, a mai modern életet tükrözi vissza és mindvégig lebilincselően hat az olvasóra. Györý Endrének a múlt évben megjelent KAPU ELÖTT c. nagysikerű aratott regényére olvasóink még bizonyára emlékezni fognak. „A mélység felé” c. mostani regénye ennél is hatásosabb, érdekesebb és magasabb nivóju, amellyel körülbelül 18—20 folytatásban jelenik meg lapunk hasábjain. A regény első részét mai számunkban találja meg az olvasó és hetenkint 3—4 oldal terjedelemben fogjuk közölni. Kérjük olvasóinkat, hogy a regény folytatásait kísérték figyelemmel.

Könyvgyűjtők! Akik címüket eddig még nem közölték a kiadóhivatallal, levelező lapon azonnal írják meg pontos lakcímüket, mert új bibliofil könyv jelenik meg. (Ismeretelést küldünk.)

A nagy virtuóz

— Eredeti kézirat. Írta: Pék Dezső. —

A párisi Odeon hangversenyer-
mében ültünk, a harmadik sorban.

Hallgattuk az isteni, csodás, ká-
bitó hangokat, amiket kicsait hege-
dűjéből La Reuette, a nagy virtuóz.
Mira, a karcsu, szőke kis babaasz-
szony, akit ma ismertem meg, egé-
szén hozzám bujt a nagyszerű me-
lódiai hatása alatt. Én is viszono-
ztam simulását és egész este egy szót
sem szoltunk egymáshoz. Csak hall-
gattunk, hallgattunk... csak, amikor
a nagy hangverseny után hazakisért-
tem őt, beszélgettünk és rögtön olyan
jóban voltunk mégis, mintha ki tudja
míóta lettünk volna barátságban.

Ez volt az első estém Mirával, a
csodálatos, forró, csókos kis asz-
szonnyal és ezt követte az a sok
többi, csodálatos, színes éjjel, amit
egymással töltöttünk, egymás kar-
jaiban, szerelmes csókok, lihegő vo-
naglások, szilaj nekivadások között.

Mira férje külföldön élt. Utálatos,
száraz pénzüember, aki nek minden
gondja az volt: hogyan sokszoroz-
hatná meg vagyonát. Ezért utazott
el New-Yorkba is, itthagya a kis
asszonykát, akit a véletlen ismerte-
tet meg velem, a véletlen, amelyet
nem győztünk áldani és dicsérni
később.

De semmi sem tart örökké.

Egy napon Mira megkapta a ré-
gen félve félt levelet. A férjének si-
került az üzletalapítás, Mirának utána
kellett mennie.

Szomoruan egymáshoz bujva töl-
töttük az utolsó estét, most láttuk
csak, mennyire szeretjük egymást,
most, amikor olyan hosszú, minden-
napos együttlét után is olyan reme-
gással vágytunk egymásra, mint az
első éjszakán.

Eloltottam a villanyt hirtelen és
csókos ajakkal borultam föléje a pam-
lagon.

— Mira... édes, szerelmes, forró
asszonyom, miért busulunk, miért
szomorkodunk, majd akkor tegyük,
ha nem lehattunk egymás mellett...
de most, most éljünk, csókoljunk,
szeressük egymást az utolsó percig,
ameddig csak lehet...

Átkaroltam selyemharisnyás lábait
és úgy beszéltem tovább. Nem tu-
dom mit, miről, de a szavakban

benne izzott határtalan szerelmem-
nek lázas vadsága.

Mira remegett karjaim között. Visz-
szaadta ölelésemet, keble pihegett,
combjai forrón tapadtak testemhez.
Behunyta a szemét. Szédült. Lihe-
gett. Borzongott.

Karjaimba kaptam és az ágyhoz
vittem. Gyöngéden fektettem rá és
remező kezekkel vetkőztettem le.
Amikor forró kis bugyiját levontam
erős combjairól és kis inge alatt
megcsillant formás testének min-
den misztikus titka, hörgő kiál-
tással vetettem magamat rá.

Föllihegett. Buján, szagátotlan.

— László... megfojt...

Karcsu aktja hullámozott. Felső
teste erősen hozzám feszült. Föltoltam
rajta az inget. Éreztem, amint két
gömbölyű melle hozzám dörzsölődik,
megéreztem a durcás kupok közepén
ágaskodó kökemény bimbókat.

Fölhúzott combjai remegve, enge-
delmesen remegtek szét, úgy várt,
hívott, kintált, ígért.

Betakarózatlanul, egymáshoz si-
muló meztelen testünk csodálatos
pompájában akadt ránk az éjjel.
Mellettem hevert meztelen aktja és
én gyöngéden betakarva még lázas
tagjait, keblemre vontam szőke fejét.

Hallgattunk.

Homályba simultak a butorok, sző-
nyegek, nappalok, hallgatott, aludt, ál-
modott az éjszaka.

László... — szólt meg hirtel-
len lassan, csöndesen, szerelmesen.

Megsimogattam a haját, és kezeim
betakarták két duzzadt, márványfehér
halmát, amelyek alatt borult csak a
paplan forró testére.

— László... emlékszel az első es-
tére... amikor megismerkedtünk egy-
mással... ott a hangversenyen, ott
ültünk egymás mellett és összebujva,
szerelmesen, egymásratalálva élvez-
tük, hallgattuk azt a sok csodálatos,
szomorú és vad, buja és szilaj me-
lódit, amit előcsalt hegedűjéből a
nagy virtuóz...

Elhallgatott és a paplan alatt for-
rón, melegen simultak hozzám pár-
nás, hamvas combjai, mellén pihe-
nő kezeimet erősen halmaira szori-
totta.

— Ma este... most... az utolsó

este... ahogy így egymásba bujva,
egymáshoz simulva hallgattunk... az
jut eszembe... hogy most is minden
olyan, mint akkor...

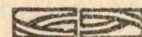
Lecsókoltam nedves, égő ajkain a
szót és úgy éreztem magam is, hogy
igaza van.

Erős mellemhez éreztem feszülni
gömbölyű halmait, melyek megtör-
tek rajtam hamvasan és ruganyosan,
éreztem lüktetésüket, lázas pihegés-
üket, combjai körülfonták az enyé-
met, teste úgy csavarodott körém,
mint egy tapadó, vonagló kigyó,
combjai kiinduló vágásából, alig
domboruló kis hasa alatt éreztem
testének izgatató selymét és kívánsá-
nak buja melegét, amely átölelt, kö-
rülbegett.

Igy feküdtünk egymás mellett so-
káig, nagyon sokáig és hallgattunk.

Hallgattunk, mint akkor, az első
este.

Hallgattunk hogyan játszik szerel-
mes testünk minden kis lüktetésével,
szerelmes lelkünk legapróbb reme-
gésével, csókos testünk minden si-
mulásával, csókos ajkunk minden
tapadásával a nagy virtuóz, a vágy...

Rádió-készülékek

erős és tiszta hanggal, **rend-
kívül olcsón** szerezhetők
be lapunk szerkesztősége révén.
Érdeklődők úgy a készülékekre,
mint az engedélyre vonatkozólag
díjtalanul kapnak felvilágosítást.

Ez a hely

a MIA
Krém
számá-
ra van

fenntartva, amely a dr. Kovács
gyógyszertárában, Timişoara-Fabrić,
kapható, de a hirdetést nem közöljük
mert mindenki tudja, hogy a MIA
KRÉM-nek nem kell már reklám.

Egy színésznő emlékirata! Illusztrált bibliofil könyv. Minden műgyűjtő és könyv-
barát közölje azonnal címét a kiadóhivatallal. A könyvről ismertetést küldünk. Válaszbélyeg melléklendő.

BONBONELLA

— Eredeti kézirat. —

Klára lehányta magáról a paplant és kinyújtózta az illatos, gyűrött párnák között heverő félmeztelen testét, gyöngé ásitást fojtott el.

Szétvetette egymás mellé szorított combjait, karjai visszacsuklottak a párnák közé és elkiáltotta magát:

— Fanni...

Az ajtón egy tizenhárom éves, hirtelenszöke kis csitri dugta be kócos fejét.

— Hozd be Bombonellát!

Bonbonella ugyanis nem volt más, mint egy fürge, nyulánk, nagyfülü és okoszemű kutyus, akit Klára tegnap hosszas fáradtság után különös műveletre tanított meg és most arról akart meggyőződni, vajjon a kutyus nem-e felejtette még el azt.

— Fanni, — szólt rá a kisleányra — simogasd csak meg Bombonellát.

A kis leány gyanútlanul simogatta meg a csillogó, feketeszőrű, fürge állatot, de az keze felé kapott és ha gyorsan el nem kapja, megharapja.

— Jaj... — kiáltott nagyot, de Klára mosolyogva paskolta meg a kutyust, azután odaszólt a megszépent leánynak:

— Fanni, a lila crepedechin ruhámat add ki! Kölni vizet és egy törülközőt... egy-kettő...

— Ne segítsen majd föl a ruháját?... —

— Te? Te ügyetlen... Menj, menj, hogy ne is lássalak...

Mikor pedig az eltűnt az ajtóban, kiugrott az ágyból, de nem öltözött föl. Meztelenül az ablakhoz lépett és kinyitva annak szárnyait, félrehúzta a függönyöket. A november már vörösrre festette a platánok leveleit.

Az ötórai nap aranya és bibora mohón futotta be az egész szobát s egyidejűleg egy tiszta, langyos lég-hullám tódult a még meleg ágyig, körülbevegve és átjárva a fiatal nő remek testét. A friss levegő alaposan kihajtotta bágyadt szemeiből az álmot.

Vissza akart térni a ruhájához, de a tükör előtt még megállt egy pillanatra és alaposan szemügyre vette magát.

A tükör szép, magas, karcsu, telt, fiatal leány képmását mutatta: a

lágylekintettű, sötét szempár, a súlyos barna haj, duzzat kebel, a ke-rek csipő és a széles comb ugyan-csak kíváncsossá tették e virágzó és egészséges testet, amelyet sok férfi tudott értékelni. Azaz, tudott volna értékelni, mert az utóbbi időben ijedően kevesen akadtak és Klára kénytelen volt félretett pénzecskéjéhez nyulni.

Ujjaival meglapogatta bimbóit.

— Szerencsére a mellem még nagyon szépen tartja magát...

Kevésbé szerencsés társnőire gondolt, akik bizony már másképen néztek ki. Hiába, a szerelem keserű mesterség, elhasználja, lerontja, el-emészti áldozatait egyhamar...

Az óra ütése riasztotta föl álmodozásából, ijedten kapott fehérneműje után és csakhamar eltűnt az előbbi meztelen nő és Klára kifogástalan, nagyvilági eleganciával öltözve vette hóna alá a már türelmetlenkedő és a menést közeledni érző kis Bonbonellát.

A sétaterre ment, mint minden nap és párszor körülsétálva a kanyargós utakon, szemlét tartott a férfiak fölött, akikben azonban legnagyobb szomorúságára csak igen gyér kalandra való hajlandóságot fedezett föl. Kedvtelenül ült hát le egy padra egy idősebb elegáns ur mellé, de hiába mutatott lábaiból sokkal többet, mint amennyit a nők közönségesen mutatni szoktak, hiába ejtette le keztyűit, majd a kezében levő könyvet, a férfi csepp érdeklődést sem tanúsított iránta.

Ellenben látható örömmel és gyönyörűséggel figyelte a fürge kis Bonbonella harcát a legyekkel. Hátározottan tetszhetett neki a csillogó koromfekete szőrű, ügyes kutyus, mert még az ujságot, amit eddig olvasott, is leeresztette kezéből és mikor a kutyus egy hirtelen ugrással mellette termelt a padon, barátságosan megsimogatta.

Bonbonella azonban jól tudta a leckéjét, hirtelen fölnyiffantott nagy haragosan és minden különösebb bejelentés nélkül vadul beleharapott a barátságos ur ujjába.

Klára ijedten sikoltott föl.

— Jaj uram... a kis kutyám már

három napja nem eszik, nem iszik, igazán nem tudom...

Az ur rémülten meredt a csinos nőre.

— Teringettét... talán csak nincs megveszve?... —

— Nem tudom... de... én nagyon vigyázok rá, mert...

Az ur sápadtan meredt újból a szép Klárára.

— Kedves kisasszony... engedje meg, hogy a héten naponként meglátogassam... meg akarom tudni idejében, esetleg, Isten ments, valami történék.

— Oh nagyon szívesen.

Klára kivett a tárcájából egy névjegyet és azt átnyújtotta a férfinak.

Bonbonella pedig, az azelőtt jámbor kis Bonbonella valóságos vérengző vadállat lett, alig mult el nap, hogy meg ne harapjon egy két férfit, úgy, hogy Klára nem győzte fogadni és megnyugtatóni a sok izgatótat, akik érdeklődni jöttek és lecsillapodva távoztak.

Tudniillik a kis Bonbonella nem veszett meg, sőt piros selyemmással kapott a nyakába, tejet reggelire, gyöngé csirkecsontot ebédre és Klára illatos kis mellhalmi közé szorítva tüsszögő, okos fejét, csókkal borította el:

— Te jó, te drága, te okos kis kutyus te...

Bonbonella hallgatott és ezután — még több férfit harapott meg. Klára félretett pénzecskéje pedig lassan megnégyszereződött.

Égető Sándor

Bölcs mondások

A házasságban az asszony elveszti a nevét. A legtöbb esetben egyebet úgy sem veszihet már el.

*

A C. F. R.-en nem történik annyi kisiklás, amennyi a vasuton utazó nők erkölceiben.

*

A legtöbb férfi sokáig tiltakozik a gondolat ellen, hogy nőül veszi a feleségét s a végén — szépen elveszi a más szeretőjét.

*

Sok karrier kezdődik egy szoknyán keresztül, de még több megakad rajta.

Egy színésznő emlékirata! Illusztrált bibliofil könyv. Minden műgyűjtő és könyvbarát közölje azonnal címét a kiadóhivatallal. A könyvről ismertetést küldünk. Válaszbélyeg melléklendő.

A ruhapróba

— Irta: Szepešy István. — Eredeti kézirat. —

I.

A lakás külső csengelyűje röviden, alig érintve szólalt meg, azután megint előkelő, komoly csönd támadt a szőnyeges lépcsőházban. Az ajtó előtt két fiatal, a nagy sietségtől pirosarcu, felhevült lány mosolygott csillogó szemmel egymásra és amíg várakoztak, a lihegésük fényes ködként surrant el a villanylámpa iver előtt.

Az egyik fekete volt, nyulánk, komoly, szabályosarcu, nádszálegyenes, a szája vékony, a mozgása szögletesen bájos, olyan sajátságosan tiszta és különös szépség, mint amilyenek a régi római fiúk voltak. A másik szőke, etonfrizurás, fitos csipőkkel, gömbölyű, paraszatosan kemény combokkal. A ravasz csöpp szájában tejfehér rizskása-fogak villogtak. Ez a csoda szőke, bóbítás fejű babalány piros empire ruhájában olyan volt, mint egy százfodru, tömzsi mák-virág. A hangja gyöngén csilllingelt, amikor látszólag szorongva megszólalt:

— Te Olga! De nem fognak engem kidobni innét.

— Csacsi! — hangzott a válasz röviden és komolyan. — Szeretném, ha nem affektálnál mindig!

A fekete lány később mégis hozzátette.

— Te a társnőm vagy és velem jössz a nagynénémhez, ő pedig jól tudja, hogy az internátusból csak párosával engedik ki az embert, ha a kedves rokonai nem jönnek érte.

— Olga, — okvetlenkedett a másik — nézd, talán ne is kérnénk most színházjegyet. Olyan furcsa az...

— No hallod! Hát ez mi? Nem te örültél tegyobban a színháznak? Azt mondtad, hogy valami különösnek és érdekesnek kell ma veled történni.

— Igen, olyan furcsát érzek egész nap. Valami nagyon merész és bolod dolgot szeretnék csinálni, valami tojáštáncot járni az olyasmik fölött, amik „nem szokások” és „nem szabadok”, de azért szép és diszkrét, előkelő táncot. Csak

közelébe jutni a veszedelmesnek, de nem érinteni.

— Örült... mennyit beszél! Lát-szik, hogy sohase voltál a tűzoltó-uccai hullaházban és nem láttad a nagy husosfazekakat, amikben összegubbaszkodott vénasszonyokat főz egy csuf, ripacsos szolgál. A pince tele van szapulás gőzé-vel és az ember lába megcsuszlik a kiloccsant agyvelőkön.

— Jaj, te, csodálom, hogy még ember vagy!

— Még csak leszek! No hát kérünk a nénitől színházjegyet! Ne busulj, a művésznőknek ingyen jár az és úgy is a házitani-tót meg a frizőrt boldogítja vele. Azután elmegyünk ketten, kísérő nélkül a színházba, már ez ma-gában is elég különös. És vissza-jövet gyalog megyünk, éjszaka lesz, senki sem fogja tudni, hogy mifélék vagyunk, bejárunk sok uccát... Az igazgatónőnek jelen-tettem, hogy rokonok fognak gar-dirozni.

— Talán ma látunk valamit ab-ból, hogy milyen ez a város éjszaka. Jaj, úgy szeretnék valahova bemenni, de úgy, hogy minket ne vegyen észre senki, ne szóljanak hozzánk és mi csak nézzünk.

— Fiam, azt nem lehet megcsi-nálni, hidd el, beszározódnék az ember egy kicsit. És te finyás vagy. Aztán meg én se tudnám, hogy miképp kezdenénk hozzá az ilyes-mihez.

— Hát csak menjünk a szin-házba. De Magda néninek mondd meg, hogy...

— Hogyisne mondanám! Hogy a kollegám szerelmes bele, mert látta a „Zenebonában” játszani és most eljött, hogy piros pongyolá-ban is kezet csókoljon neki. Ak-kor bizonyosan kidobna mind a kettőnket. Biztosítalak, hogy a nénéi nagyon modern és émélyeg a gyomra minden sapphoi megnyi-latkozástól.

— Jaj, Klára! — szörnyűködött a kicsi.

— Nohát, hanem ezek tán alusz-nak mind!

Most ő nyomta meg a csengőt, keményen, hosszan és az egészen úgy szólt a keze alatt, mintahogy

általában a csengők szoktak. Ujra halk tereferébe kezdtek.

— Talán nincs is itthon! — modta a szőke.

— Hát az bizony baj volna... Akkor fuccs a színháznak, mert azt el is felejtettem mondani, hogy nekem kevés pénzem van.

— Nekem semmi sincs. Akkor visszamegyünk az internátusba, leg-alább nem lesz semmi bajunk. Hátha megtudnák és kidobná-nak.

— Örökké attól a kidobástól sze-pegsz. Akkor is megélnék... Jár-nánk a menzába enni és órákat adnánk.

— Tudom is én, talán nem is mernék úgy élni... Nem hallasz semmit?

— Az ördögbe, a házvezetőnő akkor is itthon van. Ujra csenge-tünk!

— Házvezetőnőt is tartanak?

— Kell. A nénéi ura, a szegény báró, csak nem dajkálhatja a négy kicsinyt.

— Hány cseléd van azonkívül?

— Az inassal három. Egy ki-csit lomposan megy náluk minden és az lop, aki akar. Te is lopj fényképeket majd, azt ugyis in-gyen csinálják Magdus néninek. Majd lopok neked a „Zeneboná-ból.”

— Mennyi fizetése van a mű-vésznőnek?

— A színháznál nyolcezer frank, de az majdnem mind ruhára kell. De valamije van az urának is, az adósságból kilátszik a berentei földek egy csücskéje, különben a bárónak most valami nagyon ele-gáns, lustálkodó hivatala is van a Sport-Clubnál.

— Milyen ember?

— Én még csak kétszer láttam, akkor sem igen kegyeskedett ész-revenni. Tudod, ő olyan furcsa félmágnás, maga se tudja, hogy kikhez tartozik, színészek, urak és zsokeké közt forgolódik és mond-ják, szereti a szépasszonyokat. Kü-lönben ő soha sincs itthon ilyen-kor!

— Már jönnek.

II.

Csodálatosan kopogó, ritmus-talan lépések közeledtek, a neszük olyan volt, mint a félrevert harang szava.

— Mondom, a házvezetőnő, a

Könyvgyűjtők! Akik címüket eddig még nem közölték a kiadóhivatallal, levelező lapon azonnal írják meg pontos lakcímüket, mert új bibliofil könyv jelenik meg. (Ismeretelést küldünk.)

sánta Liza — sultogla Olga és előre lépett be a kitaruló ajtón.

— Magdus néni itthon van?

— Jé! — sivitott a madárcsu, sánta lány az előszobában. — Olga kisasszony! Tessék csak begyünni! Csak magam vagyok, a naccságának most esti próbája is van az „Éva grófnő” miatt, aztán játszik is ma, csak tizenegykor jön haza. Talán összetalálkozna valahol a báró urral és együtt... Tetszett hallani? A Dióssy Mancsi szerepét is ő kapta most... könnyű neki!

— A másik leány, a szőke, még a lépcsőházban volt és elszontyolodva szólalt meg:

— Akkor hát ne menjünk be mégse!

Olga bizalmaskodva ölelgette meg a bicegő vén lányt.

— Lizike, — mondta — ez itt a barátnőm. Nusinak hívnák, de ő úgy affektálja, hogy Csire és azt úgy kell írni, hogy Chyre. Most bemegyünk és a maga vendégei leszünk.

— Pompás lesz. Még félhét sincs... Főzők teát, van fécán maradék, meg befőtt, jó?

— Nagyon jó. — mondta Olga és egondolkozott. Azután hirtelen megcsókolta a kis csunya, sánta Lizát.

— Vagy tudja mit, aranyos Lizike: most váltsa be a szavát, amit már régen megígért. Most előszedi és megmutatja nekünk a ruhákat, mind a színházi ruhákat.

— Jó, — mondta kicsit habozva a másik — hanem vigyázni kell. Tessenek. A téli felsőt hagyják az én szobámban.

Csire már akkor elsurrant előlük és bent a kicsi japáni szalont nézegette apró, műértő nefelejtsszemével. A rizspapir valódi, a porcellánok is, egy nagy, kerek bronztálca gyönyörűen van metszve, de a lakkos, gyöngyházás holmi haszontalanság.

— Csire, jöjj... Siess!

Lábujjhegyen mentek át a fél-sötétes hálószobán, meg a másikon, ahol négy pompás gyerek szuszogott édesen a kicsi ágyakban és meleg, gyöngye emberpárak szálltak a szappanos vízben megfűrésztött, egészséges, csöpp testükről. Az ebédlőből avult keleti szőnyegfüggöny zárta el a ruhatar ajtaját.

III.

És előkerült sorba minden.

A nagy, szárnyas tükör elé, kicsiny törökdivánra telepedtek és a fal mellett sorba állított széles, lapos szekrényekben kutató Liza. Először egy haloványgyöngyszínű kontöst huzott elő. Csodálatosan puha szövet volt, bő, gyűrött kinézésű és, lógó, nyitott ujjával, mint ha félbehagyottan szabadult volna el a szabóasztaltól. A két leány közömbösen dicsérgette.

— Micsoda? Tessék csak felpróbálni! — nevetett Liza és gyors mozdulattal széttárva, Csire vállára kapcsolta a ruhát. Akkor a halványan árnyékolt redőket sugár alakban összeszedte, előrehuzva fölcspile kissé és a leány kezébe adta. Lizán meglátszott, hogy színházi öltöztető volt a jobb időkben, diadalmasan mutatott a tükörbe.

Csire, az apró, pikáns, szőke teremtes felkiáltott örömeiben. Bájos, harapnivaló Terpsichore-moddell lebegett előtte, pompás, telt formái előnyösen megnyújtva, kissé az ivbe futó vonalak hullámaiban, karcsu combja között ezer selyemfodor, mint egy nagy, világos mákvirág gyönyörű, duzzadó keble alatt raffináltan naív empire szallagcsokor.

— Istenem, istenem, én mindig azt hittem, hogy én köpcös vagyok.

— Lehet, hogy az, füzőben — hagyta helyben Liza és újra a szekrénybe nyult.

— De ez már Olga kisasszonynak való.

Most sötétvörös lovalóruha volt a kezében, a „Nótás kapitány”-ból és Olgának le kellett vetnie testéről a ruháit, hogy magára kapcsolja.

A felső ruha lesiklott a lázító kombinén, mely alatt lágyan duzzadtak meg a leányos, formás idomok, a combok táján rejtett vonalba szőke, kis keblei keményen megfeszítették a selymet... két combja feszesen egymásba csuklott, mint két acélos, gömbölyű henger.

Valamikor vidéki színésznő korában viselhette ezt még a báronő, mikor ő is olyan karcsu és egyenes volt, mint az unokahuga most. Hanem a szabása kitűnő volt. A leány kissé hosszú nyakát

magasan befődte és gyönyörűen, cirogatva simult fehér, ives mellcsontjaihoz, izmos, habos vállához, a színe pedig élénk reflexet vetett a haloványbarna arcbőrre. A rövid uszályt valami születeti merev előkelőséggel csapta félre és a tükör elé állt. A szeme csillogott, keskeny száját még jobban összehúzott és szóltanul bámulta magát. Aztán hirtelen szélnyitotta vakító mellén a kapcsokat és lehuzta a ruhát magáról. A két rózsás comb szabadon villogott, mintha rózsaszirmokkal lenne borítva.

— Mi haszna? — mondta halványan keserűen.

— Te még viselhetsz ilyent! — szólt Csire. — Majd ha módos orvos lesz, egész rendszeresen csinálhatod a lovaglást.

— Egyik faluból a másikba, a pár pengős receptekért, ott a házamba, ahol a javasasszonyok sokkal bölcsőbbek lesznek nálam.

— Városba is kerülhetsz. Meg hátha elvesz valami nagy ur?

— Ejh...

Most megint Csire következett. Fehér és bő ruhát kapott, kislányosan rövidet, hogy kilátszott az ülep és merev, nehéz posztóból való, mintha konfirmációra készülne. Az ujjai hegyét imára kulcsolva, az ajkára kellett emelni és belemosolyogni a tükörbe. A szövet feszesen simult hozzá, mint egy kéjteljes férfi bőre, majd szétpattantak a keblén és csipőin a kapcsok és az egyszerű és ártatlan növénydekruha minden rejtett, pikáns testformát, viruló, rózsás asszonyi idomot a tombolásig érvényesített.

— Istenem! — kiáltott fel Olga — mennyire illik ez neked, az ártatlanság fitos paródiája te! Rávasz kis majom, csengő barack, mosolygóhusu alma, rejtőzködő, mókás cinizmus, fehér sáttankisaszszony.

— Zárda kedves otthonom! — dalolta Csire kacagva és apró tánclepesekkel, hogy fel-fel röppent térdein a szoknya, suhant el a tükör elől. Aztán hirtelen elszomrodott.

— Látod, te beszélsz! Gondold csak el, mi lesz énbőlöm. Valamelyik alamuszi vidéki fészekbe kerülök, ahol háztartástant és vegy-

Egy színésznő emlékirata! Illusztrált bibliofil könyv. Minden műgyűjtő és könyvbarát közölje azonnal címét a kiadóhivatallal. A könyvről ismertetést küldünk. Válaszbélyeg mellékelendő.

tant fogok tanítani. Ott a társaság-beli lányoknak begyesezen kell ülni, mint aki nyársat nyelt; az alispán-né uzsonnát ad és minden öt lányra jut egy-egy nyájas törvényszéki jegyző vagy efféle, azt minden lány ellenőrzi és elirigyleti az embertől és ha az ember irigységből meghódítja magának, meg fogja bánni, mert nem volt érdemes. A mamák pedig körbe ülnek, az orukat előretartják, de a szemükkel oldalt bandzsálsítanak, mint a libák, vagy mintha a céhmester pálcája intését várnák, hogy le kell-e ülni, vagy felállni, engem pedig valamennyi meg fog szólni és kiátkozni, mert ülök és állok és járok, ahogy jólesik, szeretem a többenél különb férfiakat, a ruhaszokrénym rendellen és nem tudok főzni. Utoljára meg fogok ijedni és olyan leszek mint ők.

— Az, hogy te utoljára mindig megijedsz. Ha eszed volna, már régen átmentél volna színésznőnek.

— Tudod a gyámom!

— Oh... mit ad neked a gyámmod?

IV.

Liza most bő, hatyuprémes bundát szedett elő. Pompázó színű szinpadit utánzatok voltak, amiket olyan hercegnői hanyagsággal tudott ledobni magáról a „Cirkuszhercegnőben“, vagy a „Marica grófnőben“ a nagy művésznő, pedig az igazi hercegnők sohasem vennének magukra hasonlókat. De milyen hálás takarói, milyen eszményi árulói ezek a legkisebb mozdulatoknak is. A két lány le se akarta vetni őket, ha egyszer magára öltötte.

— Nem kell nekünk még hazamenni? — kérdezte Csire.

— Hisz bejelentettem, hogy színházba megyünk. Légy csak nyugodt.

— Itt vannak még csak szépek — kiáltott Lizi és új szokrénnyel nyitott. — E héten vásárolták egy néhai királyi hercegnő ruhátárából.

— Hogy-hogy?

— No hát nem veszünk mindent ujonnan, azt nem lehet, sok kel. Egy ezerpengős ruhát megvesz kétszázötvenért, amit alig egyszer viselhettek egy udvari bálon a császárság idejében.

És próbálták a királyi hercegnő ócska ruháit e két lázas, életrevágyó, kíváncsi és csodálkozó diáklány, szinte elfulladtak a gyönyörűségtől, amint egyre nyilvánvalóbb, teljesebb lett előttük a saját szépségük, amivel olyan keveset foglalkozhattak eddig. Csak ez a titka tehát? Ezért olyan istenien lengék, raffináltan hatásosak, gyönyörűen harmónikusak a nagy színésznők, nagy kokottok és előkelő dámák? Most jöjjenek és nézzék meg őket! És rejtett, névtelen keserűség szorongatta a torkukat, amint sietve dobálták magukra a brokátokat, csipkéket, selymet. A jó Liza pedig belemelegedett a régi művészetébe: egy mozdulattal igazított a hajviseleten, tragikusan feltornyozta, kacéran bodrozta, vagy komolyan, szendén lesimitotta. Kezébe mintha visszatért volna a régi lendület, az alkotás régi láza.

Most egyszerre lettek készen mind a ketten és együtt álltak a tükör elé. Csirén halványkék pongyola volt megint és látni lehetett, hogy bő, de lenge és áttetsző színes leplek alatt virul ki legszebben sajátságos aktjainak minden mámoros rejtelve, szinte egészen meztelen volt a kislány. A ruha nagyon könnyű kékselyem volt, telepazarolva pompás elefántcsontszínű csipkével, a hajába pedig kék szallagot csavart, görögös abroncsként fogva körül fehér homlokát.

Olga a Stuart Mária zöld bársonyköntösét viselte, hátul felcsapott fehér nyakfodorral, csillogó aranydiszítéssel és sötét hajába hamis gyémántokból fűzött rezgődiadémával. Kezet fogtak és önfeladten bámulták önmagukat a tükörbe.

És akkor valahol zörrent egy ajtó, valaki bejött, akinek kulcsa van a lakáshoz, valakinek a léptei bizonytalanul közeledtek a sötét gyermekszobán át, az ebédlőben most valaki felcsavarta a villanyt.

— A báró! — suttogta Liza elhűlve és rémülten meredtek mind a hárman az ajtó lassan lenyomódó kilincsére.

Aztán kinyílt és egy jónövésű, kellemesarcu, negyven év körüli uriember mosolyogva nézett végig a teli formáik merész vonalain.

V.

Mit volt mit tenni? A furcsa öltözetben félig szégyenkezve, félig jókedvűen léptek előre és Olga kezét nyujtott.

— Aha, maga az. kislány, a feleségem unokahuga, ugy-e?

Igen... és ez a társam, Irén. Én nem is tudom, hogyan mentegessük magunkat, de...

— Fölösleges — mondta a báró komolyan, amíg szinte mókás-hódoló tisztelettel köszöntötte a félmeztelen Csirét, míg szeméivel majd elnyelte a bájos, frivol látványosságot. — Fölösleges! Igazán csodálatosan szép testtel bírnak mind a ketten.

— Nagyon szégyeljük magunkat, báró ur, — csillingelte a szőke, kékszállagos leány, — de hát ez megtörtént. Lizi nem tehet semmiről. Mi erőltettük.

— Nem, a báró ur nem fog elárulni minket, — mondta Olga meggyőződéssel és előkelő, szép aktja tudatában bünyös gerjedelemben kiegyenesítve gyönyörű alakját, a széke karjához támaszkodott. Testének minden formája meglátszott. A férfi éhes szemekkel nézte.

— Elárulni! Még csak az kel-lene, Olga. Jellemtelenség volna! Aztán ezekre az ócska ruhákra csak megtisztelés, hogy maguk beléje öltöztek. Én pedig bocsánatot kérek, hogy megzavartam önöket.

A példásan udvarias idegen ember diszkrét, természetes hangján beszélt, de a pillantása valami finom, elégedett gurmandériával nyugodott a két egymástól annyira előnyösen különböző bakfistest jellegzetes, finom, diszkrét vonalain.

— Hanem mi most már sietünk is innét, nehogy most a néni megleljen.

— Sőt! — mondta a báró feltűnő szívélyességgel. — Meg fogják várni a nénit, aztán ő a saját kocsiján majd beküldi magukat abba a leánykasba, vagy mi a neve.

— De igazán sietnünk kell!

— Szó sincs róla, most még kilenc óra és egyedül ugyse mehetünk...

(E cikk folytatása a 17. oldalon.)

Egy színésznő emlékiratai! Illusztrált bibliofil könyv. Minden műgyűjtő és könyvbarát közölje azonnal címét a kiadóhivatallal. A könyvről ismertetést küldünk. Válaszbélyeg melléklendő.

A MÉLYSÉG FELÉ

(Eredeti kézirat.)

Regény - Írta: Győry Endre

(Utánnymás tilos)

— Győry Endrének nagyszabásu regénye a mai, modern társadalmi életből. —

ELSŐ RÉSZ

I. FEJEZET

Az öreg Ranicher vérmes szemében vad tűz gyulladt, megtört alakja mintha egy percre a hajdani büszkére egyenesedett volna. Hófehér haja kuszáltan, csapzottan borult homlokára. Az ittas emberek határozatlanságával egy darabig céltalanul kóválygott karja a levegőben, azután lecsapott az előtte remegő lányra.

— Te... te rongy, te utolsó te...

Ökle durván szántott belé a gyöngye testbe, eleinte habozva, félénken, meg-megcsökönyszerűen, később föltüzelve a dühtől és megbódulva az ütéstől, egyre sürűbben és erősebben.

— Te becstelen, te...

A lány alig értette a szavakat, azok hörögve, sipolva, tompán törtek elő, mintha valahonnan nagyon messziről jönnének, a hatalmas ember torka összeszorult a fájdalomtól, a dühtől, a kétségbeeséstől. Már nem is ütött: két keze belemarkolt a lányba és önkívületben tépte, szakította le róla a ruhát. A színes selyem suhogva engedett és a hófehér fehérenmü mögül előbukkant a bársonyos, hamvas test, a sima bőr, a rózsaszínű hus. A meztelen karok, gömbölyű váll láttára, mintha újból megsebeztek volna, ismét fölhördült az öreg:

— Az én lányom... az én vérem... becstelen...

— De apám... — buggyant elő a lány ajkáról egy fáradt, erőtlen sóhaj és két kezét maga fölé emelte. El akarta takarni meztelen vállát, a lecsuszó ing alól előbukó kerekded leánymelleket, igyekezett összezsugorodni és szemeiből lassan, fáradtan, lopva esett alá egy pár könnycsepp. Keble pihegett, a torkát mintha fojtogatta volna valaki, úgy összeszorította valami, szeretett volna sikoltani, fölkiabálni a fájdalomtól, de egymásba harapott ajkak hallgatott, csak

teste vonaglott görcsösen belé a nagy harcba. Amig egyszer már nem bírta a torkánál, azt hitte, most fullad meg, valami vadul elszabadult a lelke táján és testét hirtelen hatalmas, hangos zokogás rázta meg.

Leroskadtt a pamlagra. Hófehér, meztelen vállai lecsuklottak puha szőnyegére és úgy vibráltak, mint egy vergődő, hófehér galamb két hamvas, gyöngye szárnya.

— Apám... apám... fáj...

Az öreg vadul ütött tovább. Már nem is a fájdalom, a keserűség vitte, hanem az ital. Fölebredt benne a mindnyájunkban bennszunnyadó elaltatott kegyetlenség a maga teljes és meztelen természetességében. Ütött és minden ütés mintha megmérhetetlen gyönyörűséget szerzett volna neki.

A hófehér bőrön lassan karminfoltok jelentek meg, apró vérrózsák rajzolódtak halványan a finom ingre.

Az öreg megtorpant. Megütötte a friss, piros vér. Mintha rákiabált volna, mintha feléje sikoltott volna arról a leheletfinom bőrről. Meghökent és a levegőben maradt a karja. Hallgatta a föl-fölcsukló lányt. Nézte a vörös vérrózsákat. Kijózanodott. Megundorodott. Magától, a lányától, mindentől. Az egész nyomorult, keserves élettől. Attól. Elszállt a mámora, dühe. Percek alatt kijózanodott. Gyorsan magára kapta kabátját.

— Te bestia... te...

Még egyszer fölhördült és öklével belefenyegetett a levegőbe. Nem is a lányra felé. Talán a láthatatlan Istennek, vagy a kiszámíthatatlan Sorsnak toporzékoló tehetetlenül. Azután ment, szinte menekült. Nagyot döngött utána kint, az előszobában, az ajtó.

Lenke egyedül maradt.

Némán, fázósan, szipogva, didegelve, mint egy szerencsétlen, ázott kis veréb. Mozdulatlanul, összekuporodva feküdt a pamlagon. csak akkor mozdult meg, amikor elhalt az ajtócsapás. Gyorsan föl-

ugrott, kiszaladt az ajtóhoz és ráfordította a kulcsot.

Azután ismét végigvetelte magát a pamlagon és újból még keservebben kezdett zokogni. Nem is vette észre, hogy egész felsőteste ki van feselve ruhájából, mint egy fakadó, hamvas rózsza a szirmaiból, hogy érett, meztelen, kékeres mellén végigsimogat a szoba hűvös levegője. Karcsu teste kigyózva vonaglott meg a meg-megújuló nagy zokogástól.

És nem gondolt másra, csak arra, hogy most vele nagy, nagy igazságtalanság esett.

Igaz: tizenhatéves volt és már nem leány. És talán úgy él, mint ahogyan csak fiuknak volna megengedve: ma itt, holnap ott veti magát a mámor karjaiba, ahova éppen a vágya viszi, a vére hajtja.

És nem törődik sem a nappalal, sem az éjszakával, de még az emberekkel sem. A múlt éjszaka sem volt otthon és a mámor karjaiból surrant be a leányszobába — amikor már reggeledett. Igaz. Nem is tagadja. Beismeri, szereti a csókot, az ölelést, a szerelmet és néha talán igazán gondolkodás nélkül dobja magát oda vágyainak.

Ez mind igaz — és mégis, vele nagy igazságtalanság esett. Mert nem bűnös. Nem.

Kis korától kezdve szinte egyedül nőtt fel. És a csend, az egyedüllet megtanították gondolkodni. És rájött arra, hogy csak az lehet bűn, amit bűnnek tart valaki. Vagy nem azt tanulta a hittanban is, hogy az a vétke, aki „tudva és akarva” követi el a bűnt? Az pedig, hogy az emberekre rákényszerítik, hogy ez meg ez a bűn — a lehető legnagyobb igazságtalanság. Hol a szabad akarat? Az embereknek kellene bizniok annyira önmagukban, hogy minden maguk szabhatná meg a maga korlátait és az lenne a bűn, amit valaki büntudattal tesz. Csakis az.

Amit pedig ő tett, az nem bűn. Mert nem érzi, hogy bűnt követett volna el, sőt a legtermészetesebb

nek találta azt, amit tett. Hisz mindenki megtenné ugyanezt, csak az egyiket visszatartja valami, a másinak nem elég erős a vágya, hogy akarata szerint tudjon élni. De ő nem tudná magát megállítani. Talán a vére viszi. A vére. Ellenállhatatlanul viszi, sodorja magával: hol van hát itt a bűn? És hol van azoknak az erénye, akik meg tudnak állni a nagy vágy-vágtatásban, el tudnak nézni a szédítő mélység felett. Mert csendes a vérük, petyhüdt a kedvük, józan, szürke a gondolatuk?

És ebben a pillanatban úgy érezte, ráismert, megtalálta saját magát. Igen, a vére viszi, sodorja magával. Azt mondják: a mélység felé... Néveltség. És akinek a mélység tetszik, aki a mélységre vágyik? Azt gondoljuk, hogy a menyországbeliek nem cserélnének a pokol lakóival, de az nem jut eszükbe, hátha azok sem cserélnének ezekkel? Hisz minden felfogás dolga. És miért ne induljon, menjen a saját felfogása után?

Fölemelkedett a pamlagról, fázósan húzta magára a lecsuszott inget. Pántjain kis foltok voltak.

— Ő az... az én vérem...

Sokáig nézte, mint egy harmadikat, egy rajta kívül állót, amelyik hívja, viszi, kergeti, nem hagyja nyugton. Ujjaival félénken, borzongva, bizonyos tisztelettel simogatott végig rajta, mint ahogy a tiszta lányok közeledni szoktak a „rosszak”-hoz.

— Szép piros... mint az élet, mint a szerelem...

Szédülés fogta el, forróság ömlött végig rajta. Hirtelen vadul megcsókolta. Szövetséget kötött vele örök időkre. Megy. Vele. Miért ne menne? Olyan nagy szerencsétlenség lenne az? Hogy valami életre, csókra, szerelemre hívja és ő megy? Mintha ezer rejtett formában, ezer szép szóval burkolva, ezer gyönyörű palást alatt nem ő lenne az élet meztelen kormányzója: a szerelem.

Elmosolyodott. Mosolygott az embereken, az egész világon. Valahogy olyan dolog ez, amit mindenki tud, de mindenki titkol és senki sem vallja be. Büszkén mosolygott. Milyen kicsik, milyen neveltségesek vagytok. Én, Ranicher Lenke, az én tizenhat évemmel

nem szégyelem magamat — legfeljebb titeket. Akik burkolt célokat tűzve és kerülő utakon törtök oda, ahova én egyenes fővel, egyenes uton megyek: az élet egyedüli, igazi, ősi nagy céljához: a szerelemhez.

Odalépett a tükör elé, végignézett magán. Könnyes szemeiben foszforeszkálva tört meg a lámpafény, gömbölyű kis keble, mint két kis érett alma, rózsaszínűen bujt elő az ing frissen tépett szakadásán, csipője karcsu volt, bőre bársonyos, karjai simák.

Ujjaival magához fesztette az inget, hogy lányos formái büszkén domborodtak elő. Szép volt és szemei körül, szempillái sötét árnyékában vad fények imbolyogtak.

— Hisz olyan szép vagyok... minden visz, minden vonz, csak előre, előre a vérem után...

Egyet sóhajtott, azután gyorsan fölkapcsolta ingpántjait, a szekrényből egy selyem kombinét kapott magára és legujabb szövetruháját. Kis kalapját mélyen a szemébe húzta és szórakozottan nyúlt retiküljébe. Volt benne pénz elég.

Hirtelen megdöbbsent.

— Mit is akar?...

Elmenni...

De hát hova és miért — ilyen hirtelen, ki nem számítottnak. Talán még rosszabb lesz a helyzete mint most — és ezt akarja? Nem, hiszen javítani akar a helyzetén. Nem dachból akar valamit tenni, mert fáj a szidás, fáj az ütés... hisz az életén akar gyökeresen változtatni. Másképpen beosztani. Szabad hát ilyen gyerekesen, elhamarkodottan cselekedni?...

Tétovázva állt meg a küszöbön és lassan levette kalapját.

— Talán még sem kellene megállnom...

Olyan rossz az, megállni, mikor az ember már elindult. Az első lépés után, mely annyi harcba, küzdelembe került: mindjárt megállni, visszalépni... de mégis. Okosabb visszafordulni és jobban kezdeni, mint továbbrohanni: a rosszba. De azért mégis szomorú. Talán éppen azért, mert okos. Az embernek olyan nehezére esik, valamit okosan is tennie, olyan rideg az okosság, valóságos kényszerzubbony.

Csendesen ment vissza a pamlaghoz. Minden erő és akarat nélkül engedte rá magát. Töprengett. Hosszu időbe telt, amíg gondolatok közül ki tudta válogatni a helyeseket, amíg rájött, mit is akar tulajdonképpen?

— Független akarok lenni. Ura és bírja saját magamnak. Miért is ne lehetnék én magam cselekedeteim irányítója és bírja? Csak férfiaknak lehet az megengedve, hogy senkivel se törődve, függetlenül élhetnek? Nem. Ez emberi, tehát megillet engem is, aki szintén ember vagyok. Mert az „asszonyi állapot” felfogás egy kicsit ósdi... Ma jobban, mint valaha kezd kidomborodni az asszony fölénye. A férfi degenerálódott, az asszony erősödött. Csak éppen ezen a ponton áll még a maga tarthatatlan helyzetében. Miért ne lehetne ezen is változtatni...

Fölujjongott. Igen. Ezt kell tennie: függetlenítenie saját magát. Mert az élet a szabadság. Csak, de csakis a szabadság. Minden kis kötelék, parányi kényszer egy darabka élet, amelytől meg vagyunk fosztva, ami el van tőlünk rabolva. És ezt nem akarta. Nem akart engedni semmit az életéből. Egy tapodtat sem. Utóvégre joga van hozzá. Hogy miért? Mert született. És ugyan mire születetük az ember másra, mint életre?

Eszébe jutott az apja és hirtelen érezte, hogy a hátán sajognak az ütések. A torz, az ostoba ütések, az illem, a szokás, az álszemérem korbácsütései. Csak fáj, de már nem bánta. Már hidegen hagyta. Az apjára sem gondolt már úgy, mint azelőtt. Már nem is félt tőle, inkább sajnálta. Mint valakit, aki őt sohasem tudja megérteni.

Ismét belenézett a tükörbe és csodálkozva kérdezte magától:

— Hát én vagyok az? Vajjon még mindig én vagyok?

Az előbbi még vergődő, öntudatlan, kialakulatlan kis semmi volt. És a mostani? Minden. Egy egész külön világ, külön egyéniség. És mégis, ugyanez a homlok, a szemek, a száj... Érdekes... És milyen furcsa is az élet. Néha megáll hosszú évekre, néha megpercek alatt annyit rohan, siet előre, hogy az ember beleszédül.

Lenke szívére szorította a kezét.

Egy színésznő emlékirata! Illusztrált bibliofil könyv. Minden műgyűjtő és könyvbarát közölje azonnal címét a kiadóhivatallal. A könyvről ismertetést küldünk. Válaszbélyeg melléklendő.

A csodás kis masina riadtan zakatolt a gömbölyű halmok alatt, mint egy robogó, vágyak, tervek, kalandok felé röpülő, dübörgő vonat. Lámpái, a két, nagy, izzó leányszem belevilágítottak a végtelenbe, óriás-reflektorként utat, ösvényt keresve-kutatva.

Belevilágítottak a végtelenbe és fényüktől ijedten rebtent el az utról ezer meg ezer sötét miért- és vajjon-madár. A vágyvonal elindult, üzte, hajtotta, szította előre a vér.

Lenke megszédült. Mint mikor az ember egy lépést tesz előre a mélység felé és minden erejével vissza kell magát tartania. Pedig olyan jó volna, úgy szeretne leugrani és repülni... repülni...

II. FEJEZET

Tavaszi remegett a bokrétás fák fölött és bódító illatot permeteztek a levegőbe a hársfák. Lenke akkor tizenegy éves volt és először ment a fekete kocsik után.

A kocsik nagyon szép volt. Arany és ezüst díszek voltak rajta, sok szép, nyíló virággal. Egészen fehér volt a teteje és alóluk előcsillogott az oldalfalak metszett üvege, amelyen ezerszínbe tört a játékos napfény. Minden csillogott, kacagott rajta, csak a mellette levett kalappal, lecsüggesztett fejjel haladó emberek voltak szomorúak és olyan hallgatagok. Az apja is. És mintha egyetlen éjszaka alatt meghajlott volna büszke háta, szemeiben pedig buskomorság ütött tanyát.

Most is emlékszik. Előtte való napon csendesen melléje lépett, nagy, csontos kezeivel végigsimogatta a haját és csendesen így szólt hozzá:

— Kislányom... ne sirj... meghalt az anyád...

Öszlonszerűleg keserves sirásra fakadt. Sirt, pedig maga sem tudta miért, talán éppen azért, mert azt hallotta: ne sirj. El is hallgatott hamar és néma, érzéstelen szemlélője volt a dolgoknak, egészen addig, amíg egy kocsiban ült, ott, a másik mögött. Akkor heves türelmetlenség fogta el. Nagyon szeretett kocsikázni, de csak akkor, ha vágatott, rohant a kocsik. Kis arcát ilyenkor nekifordította a szélnek és élvezettel hagyta, hogy

a gyorsaság megcsiklandozza bőrét, arcába kuszálja haját. És most nagyon türelmetlen lett. Miért mennek ezek a kocsik olyan lassan?... Dacosan dobantott kis lábaival, ajkát fölbigyesztette és szólni akart, menjenek gyorsabban, rohanjanak, vágassanak a kocsik — de amint az apjára tévedt tekintete, torkán akadt a szó.

Az öreg Ranicher szemeiben könnyek, fáradt könnyek ültek és ijesztően látszott rajta, hogy milyen öreg.

Lenke hát hallgatott, de unta magát. Hallgatott és alig várta, hogy otthon legyenek. A kertben. Ahol most halvány szél fodrozta végig a fölvirágzott fákat és hófehér szirmok hulltak le haldokolva a csókos fűre.

A ház üres volt, dohos és különös, kellemetlen illat terjengett benne: koszorúszag. A butorok fölött pedig ijesztő, elhagyatott csend kóválygott, — de a kertben élet volt, napsugár, fakadó rügyekkel, fésző bimbókkal ünnepelte szent nászát a tavasz.

Bleier Ica ment el a kerítés mellett.

— Ica...

— Te vagy az, Lenke?...

— Gyere be játszani!

— Hát neked szabad?

Lenke szemei tágranyiltak a csodálkozástól.

— Hát miért ne lenne szabad?

— Hisz meghalt az anyád...

— Na és?...

Csak eddig volt és a tizenegy éves Ica besurrant a kertbe. Szőke haja meg-megcsillogott a napfényben, telt, érésnek indult alakja mellett szinte elveszett a kis Lenke. Lobogó hajjal kergetődztek végig az utakon, virágot téptek a ribizkebokról, azután beszaladtak a lugasba és fáradtan, lihegve pihentek le egy padra.

— Jaj de meleg van...

Ica kigombolta bluzát és zsebkendőjével végiglegyezte magát. Vékony kis inge lihegve emelkedett föl-alá, kislányos, hófehér bőrre már rá volt rajzolva az a leheletfinom, árnyékszerű vonal, amely buján és ivelten megindul, hogy kettéválassa, határokat szabjon annak a halvány két gömbölyűségnek, amelyek még alig-alig láthatólag, félénken húzódtak meg az ing alatt.

Lenke szemei odatévedtek barátjánője nyitott bluzára és hirtelen mélyen elpirult. Ica észrevette a pirulást és meglepetten, csodálkozva nézett rá, majd ismét saját magára és elmosolyodott.

— Mi az, te kis csacsi?...

— Semmi... csak te olyan különös vagy, olyan más, mint én, olyan... olyan nagy lány vagy...

A másik csendes kacagásban tört ki, félíg dédelgetve, félíg büszkén simogatta végig finom kezeivel meztelen bőrét, amely hófehér volt és végtelenül sima, szinte élt rajta a csodálatosan finom kék erek halvány hálózata, melyekben csendesen pihegve lüktetni látszott a vér.

— Pár év múlva te is ilyen leszél... érted is eljőn...

— Micsoda?

— Hogy hirtelen észreveszed, hogy lány vagy, nagy leány...

Elgondolkoztak, azután hirtelen megszólalt Lenke, önkéntelenül, mintegy magának.

— Ugy szeretnék már nagy leány lenni...

Két kezével lekönyökölt a padra, azután maga alá téve karját, ráhajtotta fejét.

— Olyan jó lehet nagy leánynak lenni és olyan szép... te Ica, én úgy szeretném magam...

Az elgondolkozva, kissé talán elpirulva nézett rá, azután ismét fölényesen mosolygott.

— Kis butus vagy te még... nem fogsz te akkor magadnak tetszeni, hanem másnak, másoknak.

— Másoknak?

— Igen, fiuknak.

— Azokat nem szeretem, mert mindig kővel dobálnak utánam, meghúzzák a hajam és lökdösődnek.

— Mert még kisleány vagy, de később...

— Később?

— Később szeretni fognak és akit nagyon szeretsz, az...

Lenke fölült és különös kíváncsisággal, lázas türelmetlenséggel faggatta barátjánőjét.

— Az?...

— Azt engeded, hogy megcsókoljon téged és te is megcsókolod...

(Folytatása következik.)

Uj könyv! Minden műgyűjtő és könyvbarát, aki eddig címét még nem közölte, lev.-lapon azonnal közölje ezt a kiadóhivatallal, mert új könyv jelenik meg, amely kizárólag a rendelők számára készül.

CREOLA...

— Eredeti kézirat. — Irta: Égető Sándor. —

A népes és kellemes fürdőhelyen Pálmainé, a fess, fiatal asszony érezte magát legkellemesebben. Hogy miért, az igen egyszerű volt és korántsem a fürdőigazgatóság előzékenységét dicsérte, mely „minden lehető megteint, hogy az igen tisztelt fürdővendégek semmiben hiányt ne szenvedjenek.” Pálmainé asszony kellemes érzéseit férje, a gazdag, ötven év körül járó gyáros szerezte meg, azaz az egyszerű, de önzetlen ténykedéssel, hogy nem kísérté el bénejét, hanem otthon maradt örökké telefoncsilingelő irodájában és idegesen törölgette a kopasz fején leguruló izzadságcsöppeket, ha a könyvelő legalázatosabban jelentette, hogy az egyik „kundschaft” megint csődöt mondott be.

Pálmainé tehát a legkellemesebben érezte magát és mindjárt az első napokban lázasan fogott hozzá, hogy kiválassza a boldog kiválasztottat. Aki hivatva lesz pótolni Pálmai urat, de nem csak a jelenben, hanem pótolni azt is, amit Pálmai ur a múltban, egész télen át elmulasztott.

Adorján Andor alig husz éves, de fiatal, erős és szép fiu volt, asszonyokhoz azonban egyáltalán nem értett. Így hát, amikor a szép asszonnyal elkezdett vele, nagyon ügyetlenül viselkedett. Zavarba jött, amikor az asszony bizalmasan karjába fűzte a karját és egy izben, mikor a közeli erdőbe kirándultak és az asszony hirtelen lecsuklott a selymes, puha földre, hogy rosszul van: visszaszaladt a telepre orvosért.

Pálmainé, aki már nagyon szeretne volna próbára tenni a kitűnő ifju tehetségeit, mindez szörnyen bosszantotta és elhatározta, döntő rohamot kísérel meg...

Egy szép júliusi estén Andor kipurult arccal ült a szép asszony mellett, annak szobájában a pamlagon. Előttük elfagyasztott pezsgősüvegek dülöngéztek, az asszony ruhája a combjain hevert és a fiatal fiu, ha a pezsgőt bírta is, de részeseg lett attól a két kíváncsi, selyemharisnyás lábtól, azoktól a térdtől, a misztikus szerkezetű harisnyakötőktől, a meztelen combok-

tól, a diszkrétén előkandikáló bugyifodroktól, amelyek mind láthatóak voltak.

Pálmainé hanyagul hátravetette magát a pamlagon, a két félmeztelen láb kissé szemérmetlenül szétremegett és a bugyi fodrai között buja titkok bujtak meg.

A fiu lázasan, mámorosan nézte, de csak nézte...

Két perc múlva a szép asszony dühösen emelkedett föl, de elhatározta, még tovább megy.

— Jaj, de meleg van...

A következő pillanatban Andor szinte rémülten látta, mint hámozódik ki az asszony pompás, kíváncsi teste a ruhájából, a kombinéből és marad egy kis ingnadrágban.

Meztelen válla és karjai puhák voltak, keblei nagyok, feszesek, közepükön átütött két sötétebb folt, két kisebb, erősebb gömbszel, a bimbók voltak, melyek már szilajon ágaskodtak a kielégületlenségtől, a vágytól, a férfikívánástól.

— Jaj... ne nézzen úgy rám, mert szégyelem magam...

Pedig szegény Andor, dehogy nézett. Nem nézett ő sem ide, sem oda, földre süllyesztett szemei előtt tarka körök táncoltak, szeretett volna hirtelen kánforra változni és minden igyekezete az volt, kigondolni valamit, hogy lehetne megszabadulni ebből a kényes helyzetből minél előbb.

— Igen... nagyon meleg van...

— dadogta — és... és a nagyságos asszony bizonyára fáradt... már késő van... azért... én... már... megyek...

Föliált.

Az asszony mellé lépett és úgy, majdnem meztelenül, hízkelve dörzsölődött hozzá.

— Nem, dehogy vagyok fáradt, ugyan, a maga társaságában?...

Andor csuklott és pirult. Az érettségén, pedig bukásra állt, nem érzett ilyen drukkot és kényelmetlenséget.

— Nem... megyek... késő van...

Pálmainé elfordult, egy pillanatig gondolkodott, aztán megpróbálta az utolsó tromfot is kijátszani.

— Jó, kedves barátom, de ugye fölhoz nekem még egy málnaszörpöt, rettenetesen szomjas vagyok...

Meztelen karjaival átfonta a fiu nyakát, szemeiben a vágyak vad tüze lángolt.

— Ugye megteszi édes, szép kis barátom...

Andor valahogy kiszabadult az ölelésből. Már beszélni sem tudott, csak dadogott.

— Igen... természetesen... hozom, intézkedem... egy málnaszörp... kezeit csókolom...

— Viszontlátásra kis barátom.

Amikor az ajtó becsukódott, a szép asszony hirtelen ledobta cipőit, lehuzta selyemharisnyáit, levette az ingnadrágot is és teljesen meztelenül belefeküdt az ágyba, magára kapta a paplant.

A hűvös fehérnemű jól esett forró, felizgatott testének, parázként izzó bőrének. Türelmetlenül várt és elmosolyodott. Tudta, hogy a végén mégis csak győzni fog és... és...

Vadul belemarkolt mellébe, tépte, paskolta hófehér, ruganyos húsát, feje lecsukott szemekkel hanyatlott vissza a párnákra.

Hirtelen kopogás hallatszott.

Pálmainé borzongva rezzent össze.

— Szabad, szabad... — kiáltott ki türelmetlenül.

Az ajtó nyílt és fehér bóbítás, fiatal leány lépett be, kezében tálcával, rajta pohár és szalmaszál.

A szállodai szobaleány volt.

A szép asszony dühösen förmedt rá:

— Mit akar kérem?...

— Adorján ur szólta be, hogy a nagyságos asszony óhajt egy málnaszörpöt...

A szép asszony arca eltorzult, ajka remegett.

— Én?... Az az ur úgy látszik, megbolondult, vagy részeg... hát nem látja, hogy már lefeküdtem, hát az embernek már éjjel sem lehet nyugta...

A szobalány zavartan, ijedten hátrált ki.

— Bocsánat nagyságos asszony.

S amikor az ajtó becsukódott mögötte, az asszony karcsu bokái vitustáncot jártak a lepedőn és gyöngye kis kezei vadul téptek bele a paplan csipkéjébe...

A fürdőparkban fáradhatatlanul játszott a cigány. A nyitott ablakon át behallatszottak a zugó melódiák. Most éppen a tangó-slágert húzta:

„Creola,
de bizony Isten nem csoda,
hogy a férfi ostoba...”

Könyvgyűjtők! Akik címüket eddig még nem közölték a kiadóhivatallal, levelező lapon azonnal írják meg pontos lakcímüket, mert új bibliofil könyv jelenik meg. (Ismertetést küldünk.)

Modern hisztérikák

— Eredeti kézirát BARNÁ KÁROLY-tól. —

I.

Erna hátán feküdt a vérpiros szőnyegen és lustán nyújtózva a plafonra bámult. Könnyű, nyári ruháskáján átlátszott a két egészséges, formás combja. A finom, pikáns, rejtelmes vonalak elvesztek fönt, valahol az illatos, habos fehérneműben. Most éré, fejlődésben levő keble lágyan duasztotta a blúz, amint lélegzeténél alá és föl emelkedett... Megdöbbenően csinos volt Várnay Erna, ez a karcsu, magas, fiatal leány, a sápadt, érdekes arcával és a két nagy gyermekszemeivel. A lányhoz hozzábujva egy tarka macska gömbölyödött hizelegve...

Mellette apró puffokon, a nyitott kálya elött heverték Mancsi és Lili, ez a két idősebb leány és ábrándos, bánatos szemekkel meredtek a lobogó lángokba, melyek, mintha méztelen, felfehérlő emberi testek lennének, amint vad, forró, lázas szeretkezésben fonódnak egymásba... Csak ők ketten nem fonódtak soha össze férfivel, csak ők nem pihegtek még a kéj gyönyörétől, csak ők szárazok, mint az imitált virág, nincsen bennük élet...

Mancsi oldalt dőlve, maga alá rakott lábakkal kuporodott a helyén, mint egy hindu bálvány, Lili pedig gömbölyű, kemény hasán nyúlt végig és két könyökével felpéckelte a fejét. A tűz fénye hol az egyikre, hol a másikra esett, csak Erna finom profilja veszett el a háttér sötétjében...

— És Berta, Bercire emlékeztek? — kérdezte hosszú szünet után Mancsi és végigsimította a tüztől kimelegedett bronzvörös haját...

— Hogyne, annak meg Annussal volt viszonya! — hadarta Erna.

Lili szurósan ránézett a szép, fiatal lányra és elvágta a szavát:

— Már megint gyanúsítod Annust?! Szégyeld magad!

Erna a kacagástól feldobta fiatal testét.

— Haha!... hahaha!... — nevetett, hogy csipője beleremegtek.

— Miért nem gyanúsítsd meg már engem is?! — kérdezte Lili sötéten.

— Téged?... — csodálkozott Er-

na. — No hallod, téged igazán nem gyanúsítalak.

— Miért? — kérdezte ellenséges hangon Lili.

— Ilyen... csakugyan... eszembe sem jut! — viszonzta barátsággal a fiatal lány.

Lili sóhajtott és belebámult a tűzbe. Vörös haja, mintha vértett volna. Pedig csak a szive vértett.

— Mintha nem is történhetne meg velem! — csuklotta.

Mancsi felhúzta a vállát és odanézett Lilire.

— Igazán csak rajtam mulik és... lehetne... valakim!... Te tudod?

— Dehát, esküszöm, nem is gondoltam rá, hogy rólatok feltételezem...

— Gondoltál! Gondoltál! — állította erőszakosan Mancsi.

— Fogadni mernék, hogy rólam is híresztelsz valamit! — sziszente Lili és a sötétben arra nézett, amerre Ernát vélte. Arcát előntötte a tűz fénye, mint a vörös festék.

— Meg vagytok bolondulva? — csapta össze elképedve a kezét Erna. Nem tudta, hogy mi lelta a két lányt.

— És ha megbolondultunk? No és ha van is valakink... Mit tudod? Mi közöd hozzá? — mondta felhevülten Mancsi.

— Hát ha történt velünk valami? — így Lili.

— Akkor is. Mindenki a saját ajtaja előtt seperjen.

— De drága lányok, én egy szóval sem mondtam és becsületesemre, senkinek sem beszéltem ilyesmiről — védekezett Erna.

— Pedig mondhatod, ha kedved telik benne! Miért ne?

— Mondd is! — mondta Lili már egészen zavarosan.

— De hiszen rólatok ugyanis mindenki tudja, hogy nem igaz!

Mancsi most már rikácsolt, mint egy vén asszony:

— És azért talán velünk nem történhet semmi? Azért már... igen... történt!

— Semmi sem fordulhat elő nálunk?!

— Azt hiszik, hogy ez mindig így lesz?... Mint az apácák?

Erna értelmetlenül nézte őket. — Velünk már senki nem számol?!

— Elintézték bennünket?!

Erna ezalatt lassan felült és lassu csodálkozással kérdezte: — Hát nektek... van... valakitek? A két lány egyszerre elnémult. Csend lett, szomorú csend, csak a szívek dobogtak, mint három pokolgép...

— No és... és ha nincs... azért még...

— Azért már nem is lehet?! — jajdult fel hisztériásan Lili.

Erna visszaereszkedett. Kemény, fiatal teste kifeszült, mint egy hárfahúrja, melyen édes-vad melódiákat verhetne egy férfi keze. Lili újra a plafonra bámult és az utolsó mondat kérdő mozdulatában maradt. Mancsi bambán a levegőbe nézett. Ez a tabló hosszú pillanatokig tartott.

Erna most megrázkódott és felült. Mintha minden oldalról láthatatlan, monoklis férfiak hideg kezei nyúltak volna teste után. Idegesen megremegett:

— Juj... olyan rémes... Mit heccelitek fel az emberi?

— Ki heccelt? — mormogta a fogai között Mancsi.

— Hecceltetek! Hecceltetek! — kiáltotta most már idegesen Erna.

Lili hangja élesen felcsattant, mint a pisztolyon a kapszli:

— Talán azzal, hogy...

— Akármivel!... Nem bánom!... És ha máskor még!...

Mancsi melléje huzódott és átfonta karjával Erna fejlődő, félgömbölyű kis mellét, melyek idegesen feszültek a blúz alatt. Erna elhúzta magát, mintha férfi érintette volna.

— Mit mondjátok, hogy történt valami és hogy nálatok mi fordulhat elő!

— Mert igenis, — mormogta bujálkodva Mancsi és újra Erna felé toltta magát. Keze a lány kis, forró hasához ért és lesiklott az ölére... mintegy véletlenül...

Ugyis tudom, hogy nem igaz semmi... és csak azért mondjátok, hogy hecceljétek...

Lili odaszólt Mancsihoz:

— Hallod, azt mondja, nem igaz! Nahát, ha tudni akarjátok...

Ünnepélyes mozdulatot tett, mintha valami nagyon nagy dolgot akarna mondani. Erna befogta a fülét és felsikított:

— Hazugság!... Hazugság!

Egy színésznő emlékiratai! Illusztrált bibliofil könyv. Minden műgyűjtő és könyvbarát közölje azonnal címét a kiadóhivatallal. A könyvről ismertetést küldünk. Válaszbélyeg mellékelendő.

Manci keze lesiklott Erna selymes tapintásu, rózsás husu combjára és tenyerével követte annak a gömbölyűségét... Lili eltorzult arcával kiabált az Erna füle előtt, mint egy boszorkány:

— Már... voltam is a Pista... lakásán... és...

A macska kísértetiesen felnyávogott és begörbített háttal beleprűszkolt a vénleányok arcába...

Erna fölugrott, befogott füllel szaladt körbe a szobában és még hangosabban sikított:

— Hazudik! Hazudik! Nem is vagyok kíváncsi!

Lili üldözte Ernát:

— És feleségül fog venni!

Egyre a nyomában szaladt Erna, tapsolt és az ujjával elenkezett:

— Csak azért is... juszit is!

Manci megkapta Erna ruháját és nem engedte tovább. Kezei körülmarkolták a gömbölyű selyemharisnyás térdet. Erna az egyik kezét elvette a füle mellől és próbálta elbokszozni magától a bujáikodó Mancit.

— Hagyj! Hagyj!

Azután egyszerre irtó dühvel neki-esett a fajtalan teremtsnek és mind a két kezével verte... ahol érte. A bluz leszakadt Manci felsőtestétől, a két melle előbuggyant éhesen, fehérén... Kéjesen elterült a szőnyegen és maga tágitja testén a ruhát, hogy minél meztelenebb területet érjenek Erna ütése.

Lili huzta hátra Erna lábát. A fiatal lány rugott és a fejével öklelte Manci mellét.

— Mért mondtad, hogy nekünk nem lehet? — rikácsolta Lili és beleharapott Erna habfehér vállába... Beleragadott a lány hajába. Erna elbotlott és a szőnyegre esett. Manci kéjelegve ráesett és tépni kezdte a habkőnyű ruháit... A kombiné vállszallagja lehasadt és Erna gyönyörű balkeble előtárult, tetején a vérvörös dudorral... Manci nyelve mohón végigsurolt rajta...

— Ne... ne... megfojtasz! — lihegte Erna és fiatal teste hidat alkotott az ellenállás kifejtésében. Lili belecsipett a keblébe.

— Ha azt... hiszed... hogy én... már nem vagyok olyan... fiatal?

Leturta száját Erna meztelen melléhez és beleharapott. Erna és Manci is harapták egymást. Azután mind a hárman egymásra henteregtek, tépték egymás haját, ütötték és harapták egymást és lihegtek. Ruháik ki-

kapcsolódott, felhajíódott és leszakadt. Ez néhány percig tartott, azután meztelen testük vonalai fokozatosan elmosódtak, már csak egy vonagló gomolyagot lehetett látni, később az is a sötétbe olvadt.

II.

Kora délelőtt volt. Künn hullt a hó nagy-nagy pelyhekben. Erna az ágyban feküdt, a paplan az övéig csuszott. Keble lágy, ideális vonalban szökött elő az áttetsző ing alól.

A függöny még le volt engedve és amiatt a szoba egy kissé homályos volt. A kályhában égett a tűz. A lámpa nagy, vörös sállal volt letakarva. Az asztalon a reggelizőtálca csillogott. Meleg hangulat volt.

Az ágy szélén egy jóképű, elegáns, nyulánk fiatalember ült és zavartan nézte az emelkedő, lágy dudorodású, meleg kebleket, ezt a két gyönyörű, dundi cicát. Erna halványan mosolygott, de nem takaródzott be, ellenkezőleg úgy helyezkedett el a párnák között, hogy a fiu beláthasson az ing hasadékán át a forró, fehérhusu halmok ivelődésébe.

— Tegnap hallottam, hogy maga verekedett a barátnőivel, — motyogta a fiu.

— Amiatt még nem kellett volna jönni, Jenő, — suttogta lázasan Erna és feldoba testét az ágyban, hogy a takaró még lejjebb jutott ölén.

— Meg akartam nézni, mi történt.

— Semmi, semmi, — nevetett idegesen Erna. — Én nagyon jól vagyok. Azóta mindig... hahaha... igazán... olyan jó kedvem van.

Hirtelen megmerevedtek az arc vonásai.

— Hol volt maga két évig Jenő?

— Én? — kérdezte Jenő zavartan. — Itt... azaz... el is voltam gyakran utazva... Páris!

Erna ezalatt mélyebben ásta forró, puha kis aktját a párnákba.

— Páris? Én is kíváncsi vagyok rá...

Jenő sajnálattal nézte. Erna észrevette és hevesen fölkönyökölt, hogy vállán lesiklott a lila szallag...

— Ne nézzen így! Ne merjen így nézni! Hogy mer engem sajnálni?

— Én... igazán...

Erna feldobta magát, hogy derekán kigombolódott az ingnadrág.

— Ha azért jött, akkor már el is mehet! Tudja! Mert engem... maga nem fog... és senki... érti... én

fűtyülök... hah!... Nekem lehet... és... és...

Jenő gyöngéden meg akarta fogni a kezét.

— De Erna...

Erna elrántotta magát:

— Én már ezeken mind túl vagyok... sokkal magasabb, igen, nagyobb dolgok vannak...

Jenő jóakarattalag bólintott.

— Mit tudja maga, hogy mi van és hogy...

Jenő ráhagyta:

— Tudom, Erna, hallottam, milyen komoly lány lett.

Nem lettem komoly! Nem lettem komoly! Csak tudom...

Jenő értelmetlenül nézte. Erna dadogni kezdett.

— Hogy... igen... nem lettem komoly... csak tudom...

Elcసుkított. Jenő megfogta a kezét.

— Erna!...

Erna engedte.

— És nekem már nem kell...

Jenő már a karját simogatta. A lány elgyengült.

— Ha soha nem lesz senkim...

Jenő közel huzódott hozzá, nagyon gyöngéden. Erna majdnem sirt.

— Ha soha...

Kezével hirtelen a fiu vállába ragadott, huzta magához és forrón lehelle Várnay Erna:

— Ha soha... nem lesz...

Jenő a székről az ágy szélére kuszott és felsőtestével már egészen feléje hajolt a gyönyörű, szomjas testnek. Izgalomba fult hangja:

— Erna... Erna...

Erna teste most egészen kifeszült, mindkét kezével megragadta a fiut és miközbe lassan hátrahajolt vele az ágyra, letolta combjairól a bugyit és két combját átfektette Jenő derekán.

— És... én... nem... bánom...

— Elfult. Combjai vaspántként szorították a fiu csipőjét.

— Te...e...e...e...e!

Testük összezsapott, azután minden elcsendesült...

3 nap alatt eltüntet: szeplőt, májfoltot pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszerháza Dóm-tér 6

Könyvgyűjtők! Akik címüket eddig még nem közölték a kiadóhivatallal, levelező lapon azonnal írják meg pontos lacímüket, mert új bibliofil könyv jelenik meg. (Ismeretést küldünk.)

A ruhapróba

c. cikk folytatása a 9. oldalról

— Hát jó, de felvesszük a rendes ruhát.

— Ráérnek, maradjanak így! — kiáltott önkéntelen élénkséggel a férfi, de aztán hirtelen hozzátette:

— Nem maradok sokáig itthon, de egy teát megihatnánk együtt... Féltizkor ugyanis elmegyek, akkor aztán nem zavarok többé.

VI.

Leültek, egy kis pipereasztal köré, a háziur megigazitotta a vörös lámpaernyőt, Liza pedig a tea után nézett.

Egyedül maradtak és amíg a székükön hátradőltek, mindegyik ugyanazzal a bűnös gondolattal foglalkozott. A szituáció kényes, finom erotikummal átszőtt különlegessége izgatta őket, bár a férfi természetes udvariassága, szinte rokoni szívéllyessége élet vette a dolagnak. De mégis együtt voltak, rejtett szobába elzárkózva, furcsa, átlátszó szinpadit öltözéke, ők, a két naiv és csak elméletben kitanult intézeti lány és egy csaknem idegen, csinos és előkelő férfi. Csirének eszébe jutott, hogy a kísértelen színházbamenés kismiska ehhez képest.

A háziur kezdett szóhoz, amíg felszolgálták a hideg sültet és a teát. Abban a leereszkedően tiszteletteljes, hűs és közömbös hangnemben kezdte, amellyel az ő osztályában megszokták különböztetni a polgári nőket a rangjukbeliektől és a társaságon kívül levőktől, akikkel bizalmasodni lehet. Idővel — ki tudja miért, — egyre jobban megoldódott közöttük a feszés és alakoskodó társalgás. Olga sötét hajában vakítóan ragyogtak a csehüvegek. Különös...

Kisvártatva elpukkant a közepükbe egy felnyitott pezsgősüveg dugója. Az egész oly könnyedén, halkán történt, hogy a lányok nem értek rá védekezni. Kocintottak és belekaroltak a pohárba. Liza már nem volt sehol.

Az erősen befutott, kellemes szobában, az intim, vörösfényű lámpa körül játszi sugarakban remegni kezdtek az esti órák finom ingerei. A férfi behunyta félig a szemét és csinos halvány arcát oldalt fordítva, Csire szöke haját, gömbölyű karját nézte.

— Most meséljenek valamit az intézetről. Mit csinálnak otthon ilyenkor? Mit csinál ilyenkor az a nagy kas lány? Talán már szépeket álmodnak?

— Kilenckor csengetnek lefekvésre, de sohasem alszunk tízenegynél előbb. Némelyik mamlasz még éjszaka is tanul, legtöbbször trécselnek a vízvezetéknel, a hajunkkal bajlódunk, sokszor zongorázik valamelyik és táncra kelünk a mosdóasztal körül hiányos öltözékben, vagy egészen meztelenül, ami nagyon jól esik nekünk. Vagy kinézünk a Stefánia-utra.

— Mit néznek maguk a Stefánia-uton.

Csire elhallgatott és Olga finom mosollyal nézett rá. Aztán elfogulatlanul beszélni kezdett helyette.

— Éjszakai lányokat nézünk, hogy mennyit bajlódnak ott künn és a férfiak milyen durván ellökik őket.

A háziur leplezetlenül elcsodálkozott. És csillogó szemekkel, szinte mohón szólt:

— Láss, kicsi orvosnövendék, ez nagyon érdekes dolog. Én még sohasem beszéltem arról magukforma, hivatásbeli nőkkel és sokszor gondoltam rá, hogy vélekedhetik egy felvilágosodott és mégis tiszta asszonyszemély a bűnről?...

— Nagy b-vel írja ezt a bűnt? Ha nem volna rájuk szükség, nem ácsorognának ott szegények! Mi testvéri vonzalommal szánjuk őket, Csirének különben egyéb gondolatai is szoktak támadni ilyenkor.

— De Olga — szégyenkezett Csire.

— Például a multkor ledobott a Stefánia-utra egy gombostűt, — folytatta a másik merészen.

— Olga!

A báró buja kéjlegéssel nézte a szöke leány zavarát és sürgette:

— Csak mondja, Olga, miért dobta le a gombostűt?

— Azt mondta, hogy akinek a feje esik, persze férfinak, ahhoz ő lekiált, hogy jöjjön fel, tépje le meztelen testéről az intézeti inget és szeresse őt...

A tudatuk köré valami finom, kissé ingó, rózsaszínű fátyol szövődött. Odaadták mindketten a szájukat és a férfi sima, hízog ajkát hosszasan rányomta

mind a két piros szájra, miközben erős és forró lélegzetet fujt rájuk, aztán a kezébe vette a fehér és barna kebleiket.

— Érdekesekek — mondta tünődve — az egyik kemény, gömbölyű, erőstapintású kis mellecske, a másik barna, fűs, laza és finom. A bőrük egyformán rózsaszínű...

Ljedten kapták el mind a ketten emlőjüket... De a két ragyogó leányszempár tüze biztatón villant bele az övébe. Evickéltek a józanság és mámor határain.

— Ha akarja, megmutatjuk magunkat egészen meztelenül! — lihegte Olga és feltárta testén a jelmezt. Szemérmétlenül mustrálgatta magát és engedte, hogy a férfikéz kitapogassa bájait. Két kis combja keményen széttárult. Most már Csire se birt magával...

És ebben a válságos pillanatban, mikor a jelenet még mindig finom és esprittel teljes beállítás, a véletlen játéka még nem jutott el a hétköznapi duhajkodás határához, még egészen idejekorán és alkalmoszerűleg, mint Deus et machina, szólalt meg az előszoba csengője.

— A feleségem! — szólt a báró megdöbbenve és felállt hirtelen. Csak egy pillanatig tartott a zavar.

— Semmi baj. Én megyek fogadni, maguk zárják be belülről a ruhatárt, oltsák le a villanyt, ott az ajtó a Liza szobájába visz, majd nála át fognak öltözni. Adieu!

Menetközben még visszamosolygott félig gúnyosan, félig szégyenkezve, bocsánatkérően vagy talán hálásan...

VI.

Künn csipős hideg csapott az arcukba, sietve mentek a villamosállomás felé. Csire szólalt meg nagysokára:

— Furcsa! Azt mondta, hogy be fogjuk várni a nénit. És mégis el kellett szöknünk előle. Miért?

— Megint magyarázatot akarsz olyasmire, amit magad sokkal jobban tudsz megmagyarázni — felelt a másik, — különben azt hiszem meg lehetsz elégedve. Tőjástáncot jártál szokatlan és illetlen dolgok felett.

— De vajjon érintettük-e a veszedelmet? — töprengött Csire.

Egy színésznő emlékiratai! Illusztrált bibliofil könyv. Minden műgyűjtő és könyvbarát közölje, azonnal címét a kiadóhivatallal. A könyvről ismertetést küldünk. Válaszbélyeg mellékelendő.

Fiu vagy leány?

— Eredeti kézirat. — Irta: Brandstätter Károly. —

I.

Végre mégis sikerült beiratkoznom az egyetemre. Mikor kiléptem a Questura ajtaján és boldogan, büszkén, kezemben a fényképes index-könyvecskével színfe ugrálva leértem a széles márványlépcsőn, ki az utcára, egy pillanatra megálltam a patinás, sötétbarna épület előtt. Tájékozatlanul, elfogódva tekintettem jobbra-balra a nagy, idegen városban és nem tudtam, melyik irányba induljak el...

Ekkor egy alacsony, idősebb anyóka lépett elém és így szólított meg:

— Ön ugy-e vidéki?
— Az vagyok, — feleltem félénken.

— Ugy-e nincs lakása?

— Nincsen.

— Nálam volna egy csinos és tiszta kis szobácska a fiatal ur részére. Olcsón adom. Egyetemi hallgató urak laktak mindig benne. Bizony sokan tették le a doktorátust a kis szobácskában!...

Ha sejtettem volna akkor, hogy miféle doktorátust fogok letenni abban a kis szobában!...

— Ha van ideje, nézze meg a fiatalur! — folytatta a néni.

— Szívesen, — feleltem készséggel, — legalább nem kell lakás után szaladgálnom.

Az anyóka meglegedetten mosolygott.

— Krauszné vagyok! — mondta. — Az uram utazó. Legyen hozzánk bizalommal. Jó dolga lesz nálunk. Van három nagy lányom, kalaposkisasszonyok egy belvárosi kalapüzletben. Nagyon kedves, barátságos teremtések, s minden szobaurral jóba vannak...

— Szeretem a barátságos népeket, — feleltem, — az ember, ha elkerül a szülői háztól, jól esik a messze idegenben a barátságos környezet.

Elindultunk Krausznével. A körutól befordultunk egy mellékutca-ba. Nagy, három emeletes bérházban lakott Krausz néni. Bementünk, fel a harmadik emeletre. Egy kis, udvari szobácska volt a kiadó lakás, mely előszobából nyi-

lott. Szegényes, de tiszta szobácska volt. Kivettem és siettem ki az állomásra, a ruhatárba podgyászomért.

Dél felé járt az idő, amikor viszszaértem. Rögtön elfoglaltam szobámat és hozzáláttam holmiaim elrendezéséhez. Az udvarra néző ablakom nyitva volt. Épp bevégeztem munkámat, amikor a folyosóról kacagás, nevetgélés hallatszott s három egyforma kalapu és ruhájú leány ment el az ablakom előtt. Azután becsöngettek.

Ezek lesznek a házi kisasszonyok, gondoltam magamban. Tehát ezek azok a barátságos teremtések. No, majd meglátjuk. A fehérnépet nem nagyon kedveltem eddig. Az apám mindig arra intett, hogy a nőkkel szemben legyenek előzékeny, de egyuttal tartózkodó, mert különben hamarosan a nyakamra ülnek. Annál elővigyázatosabbnak kell tehát lennem itt, mert különben egyszerre hárman ülnek majd a nyakamra...

II.

Leültem az asztalhoz és cigarettára gyújtottam. Alig szívtam el cigarettámat, midőn az előszobában fojtott, izgatott leánynevetést és léptek zaját hallottam. A következő pillanatban kinyílt az ajtó, s megjelent a küszöbön Krauszné a három lányával.

— Itt vannak a leányaim! — mondta mosolyogva.

— Szepessy vagyok! — mutatkoztam be kissé elfogódottan és meghajítottam magam.

A leányok odajöttek hozzám, bájosan mosolyogtak és megmondták neveiket.

— Vidéki maga? — kérdezte bájos közvetlenséggel az egyik.

— Igen, vidéki... — feleltem elpirulva.

— Milyen piros, egészséges színe van! — jegyezte meg egy másik.

— Hány éves? — érdeklődött a harmadik.

— Husz... — feleltem s még jobban elpirultam.

A leányok egymásra néztek. Az egyik, egy szőke, alacsony testű, odajött hozzám és megcirogatta az arcomat.

— Nézzétek, milyen hamvas az arca... Ilyen arca csak egy szolid vidéki fiúnak lehet.

— Maga olyan, mint egy leány! — szólt tréfálkozva a másik, egy gömbölyű, barna lány.

— Biztosan lány maga, nem fiu!... — replikázott kacagva a harmadik, egy sápadt arcú, de csillogószemű, fekete-haju szép leány.

Meghökkentem. Ezek lánynak néznek. Milyen furcsák ezek a fővárosi lányok, milyen szabadon beszélnek és milyen kedélyesek. Hirtelen elkomolyodtam. Eszembe jutott az apám intelme: csak tartózkodó legyek. Azért nagyon komolyan feleltem a lányoknak:

— Fiu vagyok! Itt van az érettségi bizonyítványom és az indexszem. Tessék megnézni!

A lányok elvették az iratokat, összenézték és nevettek. A sápadt, fekete-haju lány hirtelen odafordult hozzám s pajkos gunnyal kérdezte:

— Más bizonyítéka nincsen, hogy maga fiu?

Nagy kacagás tört ki erre. Én elszégyeltem magamat.

Még sokáig bent voltam nálam a leányok. Incselkedtek, pajkoskodtak velem, vicceket mondtak, majd a zajos, vidám nagyvárosi életet festették le előttem és célzásokat tettek arra, hogy milyen erőkölcsmesítő hatása lesz majd reám, a naiv, „ártatlan” diákra...

Nagy zavarba hoztak a leányok, de szerencsére Krauszné bekialtott, hogy jöjjenek ebédelni, mert tálalva van. A lányok erre odajöttek hozzám, egyenkint kezét nyújtottak s kirebbentek a szobából. A kis gömbölyű, barna leány elmenőben még odasugta nekem:

— Estére black-bottonozunk!...

Mikor ismét egyedül maradtam, felocsudtam zavaromból. Micsoda furcsa teremtések ezek a nagyvárosi lányok. És milyen bizalmasok... No várjatok csak!... Én ugyan nem hagyok magammal kibabrálni és ha nem hagynak békében, hát — visszababrálok és megmutatom nekik, hogy igenis, fiu vagyok, férfi!...

Uj könyv! Minden műgyűjtő és könyvbarát, aki eddig címét még nem közölte, lev.-lapon azonnal közölje ezt a kiadóhivatallal, mert uj könyv jelenik meg, amely kizárólag a rendelők számára készül.

III.

Este az előszobában találkoztam a csillogószemű, fekete hajú leánnyal. Szobájának ajtajában állt és úgy látszik, lesett reám. Szívélyesen üdvözöltem és ő magához intett.

— Jöjjön, kislány! — mondta kacéran intve szemével az ő szobája felé.

— Én fiu vagyok! — feleltem tiltakozva és kis eréllyel.

— Majd meglátom! — mondta célzással, észvesztő mosollyal.

Forró fejjel, kábultan követtem a leányt. Mikor beléptünk, ő visszafordult és halkán ráfordította a kulcsot a zárra. Azután leült a dívánra, én a karosszékekben foglaltam helyet, szembe vele.

A szobában félhomály volt és amint egy pillanatig szemügyre vettem a leányt, csak testének erősen kidomborodó konturjait tudtam kivenni. Gömbölyű combjai, labdaszerű mellei, amelyek a vékony, áttetsző grenadin-ruhából szinte kiemelkedtek, ezek öllöttek először szemeimbe. Később hozzászórtam a homályos világossághoz és mohó, merev tekintettel néztem, hogy a leány pikánsan egymásra veti lábait, szoknyája egész az öléig felcsuszlik. Két halványkék harisnyakötő és fölötté a hófehéren csillogó tell, erős, rugganyos combok... Mikor észrevette mohó tekintetemet, még frivolabban, szinte lustán nyúlt el és két combját még jobban kifeszítette. Ülepe alatt a kanapé besüppedt és én beláthatam a combok közé, az ígésző kis kapuig, mely a menyország kapuját jelenti nekünk, férfiaknak. Pillanat alatt forróság öntött el... És láttam, hogy neki is melege lett és nyugtalanul izeg-mozog ülőhelyén.

— Nos, mivel akarja bebizonyítani, hogy tényleg fiu?

Hallgattam. Nem mertem megszólalni, mert féltem, hogy reszkető hangom elárulja izgatottságomat...

A leány felhevülten folytatta:

— Tudja mit, össze fogjuk hasonlítani testünket, hogy miben különbözünk egymástól.

Felállt és hozzám lépett. Mellettem volt egészen, éreztem forró, perzselő leheletét, piros, csöpp szája mint egy izzó parázs...

Letolta két márványsima, fehér vállain a kombiné szalagjait.

— Ez magának is van, nekem is, — mondta, — de az enyém puhább, simább, mint a magáé...

A kombiné lejjebb csuszott. Én is széttoltam mellemen az inget.

Megtapogatta a bimbóimat. Ugy éreztem, mintha bizsergető, villamos szikrák pattanának át testembe tapintása nyomán.

A leány most tegezve, suttozva szólt a fiuhoz:

— A tiéd nem olyan nagyok, kemények, mint az enyéim. Nesze, tapogasd meg őket, engedem.

Kis halmaira helyeztem kezeimet. Valami drága, hamvas puhaságot éreztem. Kezdtém nyomogatni és körülhizelegni a kis labdákat, ami láthatóan nagyon jól esett neki, mert nagyokat sóhajtott és marokra fogva kebleit, úgy feszítette őket hozzám.

— Most megmutatom neked a többi is, nézz ide!

Köldökéig gyűrte le a kombinét. Selymes finomságú bőr borította a bordafalakat, melyek lágyan remegtek. Te jó isten, milyen karcsuvá szűkíti ezt a leirhatalanul pikáns testet a két kemény, fiús borda, amelyek fölött oly kíváncsan, ingerlően ugranak elő a rugganyos, bársonyos tapintású kis emlők...

— Ez neked is van! — mondta rövid vizsgálódás után. És még lejjebb siklatta a kombinét egy arasszal. Isteni csipők tűntek elő, melyen szinte leheletszerűen függött a könnyű ruhadarab. De most... most következik a legszebb, legcsodálatosabb és legrejtettebb testrész... Fogaim összeverődtek az izgalomtól...

— Most megfordulok és előbb hátul engedem le a ruhát... — mondta a leány, testi bájai örjítő hatásának tudatában.

Hátat fordítva nekem, kissé lehajolt és két tenyerével letolta a ruhát, mely a földre omlott nesztelenül. Már nem bírtam magammal... A két gömbölyű comb között, a párnás ülep alatt megpillantottam azt, amit annyiszor kívántam látni és ami oly sokszor lázasan forró illúziókban jelent meg gondolataimban, sovárgó, magányos óráimban...

Megreszkettam a kéjes izgalomtól. Szívem vad dobogással kala-

pált bennem, a torkom kiszárad a belső tüztől...

A következő pillanatban ráborultam, észvesztetten, lihegve, a selymes, apró aranypihékkel borított öltre, rászoritottam arcom a remegő, finom leánytestre és csókoltam szomjasan, égő, feszülő vágyakkal...

A leány meg-megrándult a kéjes izgalomtól és lihegve, remegve suttozta:

— Lány vagy... lány vagy... mert így csak a lányok csókolnak... szeretnek...

Megértettem. Felkaptam az ölembe és a dívánra döntöttem. Vadul hozzátapadtam és lassan, gyöngéden beékeltem magam a gömbölyű, rugganyos combok közé...

— Fiu vagy!... — suttozta boldogan, majdnem önkívületlenül. — Óh... te erős... kemény... édes fiu...

Szerkesztői üzenetek

Névtelen levelekre nem válaszolunk. — Kéziratokat nem adunk vissza. — Levelet csak válaszbélyeg ellenében irunk.

Besztercey Béla, Besztercebánya. Kézirata megjött. Még nem néztük át, de, ha megüti a mértéket, e helyen feltétlenül viszont fogja látni. Bibliofil könyvekről 10—14 napon belül fogunk ismertetést küldeni. Ne tévesztse azonban össze ezeket a könyveket az olcsó és piaci kolportázs könyvekkel, mert a mi könyveink csak azok számára készülnek, akik azt előre megrendelik. Ezek a könyvek ép azért, de még amatőr voltak miatt is meglehetősen drágák. Ára: 30—60 és a mostaniak, amit hirdetünk 110 korona.

G. Kemény, Levoca. Bibliofil könyvekre a fenti üzenet Önnek is szól. A megjelenéskor Önnek is fogunk küldeni ismertetést. Ami pedig a szabad testkulturát illeti, erről lapunk régebbi számaiban sokat olvashatott. Nálunk a testkultura a szó legszorosabb értelmében még gyermekcipőkben jár. Itt a meztelen tornában és meztelen fürdésben még erkölcsatlanságot látnak, amit a törvény szigorúan büntet.

Új könyv! Minden műgyűjtő és könyvbarát, aki eddig címét még nem közölte, lev.-lapon azonnal közölje ezt a kiadóhivatallal, mert új könyv jelenik meg, amely kizárólag a rendelők számára készül.

Sajtó alatt van:

Egy szinésznő emlékiratai

Irta: Bianchini Stella

Bibliofil könyv, számozott kiadás, a szöveghez
:—: hasonló tiz eredeti illusztrációval. :—:

Minden műgyűjtő és könyvbarát közölje címét, hogy a
könyvről ismertetést küldhessünk. Válaszbélyeg mellék-
lendő. — Akik eddig hasonló könyveket rendeltek töl-
lünk, azok ne irjanak, mert ezek címeit nyilvántartjuk és
a megjelenés előtt régebbi rendelőinket értesíteni fogjuk.

Asszonyok kincse!

Az általános közkeveltségnek
örvendő Dr. Szentpétery Lajosné-
féle „Szakácskönyv” harmadik
bővített kiadása új átdolgozásban,
800 kipróbált recepttel és igen sok
illusztrációval most jelent meg. E
„Szakácskönyv” minden háztartás-
ban nélkülözhetetlen. Fiatal házi-
asszonyok, gazdasszonyok és sza-
kácsnők helyes utmutatója ez a
könyv a konyhaművészet minden
ágában. Tartalmazza a levesek,
sültek, főzelékek, tészták, krémek,
fagylaltok és minden ételneműek
gazdaságos, kitűnő és könnyű el-
készítési módját. Zöldségfélék, be-
főttek eltartási és befőzési módját
is. Kapható minden könyvkeres-
kedésben és Tordán a kiadónál:
Füssy József könyvkereskedésében.

Tetszik Önnek

lapunk tartalma?

Ha még jobbat akar, írjon a
kiadóhivatalnak és kér-
jen bibliofil könyvek-
ről ismertetést.

Válaszbélyeg. Külföldről meg-
felelő portó csatolandó.

OLASZ- ORSZÁGI

olvasóink figyelmét felhiv-
juk, hogy lapunk bármelyik
régebbi számát
a kiadóhivatal 1 lira 50 cent
kedvezményes
áron portómentesen szállít-
ja. Ugyancsak megrendelhe-
tő a kiadóhivatalban lapunk
1926 és 1927 évi
teljesévfolyama

a fenti kedvezményes árban, kö-
tetenként 78 líráért. A két kötet
egyszerre megrendelve 140 lira.

„Tríes” cípők

elsőrendűek és tartósak
Tries, Timișoara, IV. Begajobbsor 19.

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoni

órás és ékszerésznél
Timișoara IV. Str. Iancu Vacarescu 25
(Bergasse)

**Gutjahr
György**

Timișoara, II.
Bárany utca 18
Telefon 10-68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai
vegytisztító intézet, különlegesség
ágytoll tisztításban (régi toll felfris-
sítése).

Fratii Györfly Testvérek

Műbutorasztalosok

Timișoara II. Rákási ut 4. sz.
Kész butorok: háló, ebédlő, leány
és úri szobák, valamint irodabe-
rendezések készítése szolid árak
mellett.

Szlovenszkói olvasóink!

Pompás képek!

Nagyszerű pillanatképek!

Egy sorozat, 10 darab 70 kor.

Pénz a Leszámitoló és Köz-
gazdasági bankba, Kosice
fizetendő be, postán.

Ha szép akar lenni, használjon

Kolka-féle Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógy-
szertárban Belváros.

Vizumokat és más meg-
bizásokat
Bukarestbe 36 óra alatt elintéz

PINKERTONBOY

Timișoara — Telefon 75

Temesváron és Szovátafürdőn

keresünk

szép testű, nem túl kövér

nőket

modellnek, akiket akt, vagy fél-
aktba levehetünk. Arc nem
látszik. Diszkrécio.

Amatőr vagy hivatásos fényké-
pészeknek ily munkáit díjazzuk.

A lelegegánsabb férfifehérműt és pyjamát mérték után készíti

„Lavatio”

Hozott anyagból is. — Garantált kitűnő munka!

TIMIȘOARA II., Str. 3 August (Andrássy ut) 16 szám.

Németországi fehérnemű-szakember! (28)

Majthényi Károly

vízvezeték, villany- és csatornázás
szerelő

Telefon 11-29 Timișoara, III. Doja u. 6 Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és villanyszerelés, házi telefon és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

VAPOFOR

Elektromos ultraviolett- és
arcgőzöltető apparátussal
való kezeltetés bérletben
csak 25 lei.

Tiszteri fejmosás Prof. Dr. Lassar-féle antiszeptikus
kátrányszappannal, manikűr, ondulálás
és modern hajvágásért fizet Ön 250 lei.

Arcbőrét hetenként elektr. ultraviolett-
sugarakkal, arcgő-
zöltetéssel és massageval szépítse. Hajhullását gátolja meg
a Prof. Dr. Lassar-féle antiszeptikus folyékony kátrány-
szappannal és Brennesselwasserral való hetenkénti ke-
zeléssel NICOLINNAL, Timișoara, I. Str. Avram Iancu 4.

Kérjen önkezelési utasítást szépségápolás-
ról, hajápolásról és modern testápolásról.

25.— lei beküldése ellenében francó bér-
mentve küldi: **Nicolin R.** Timișoara,
Belváros, I. Str. Avr. Iancu 4.

Elektromos ultraviolett-sugarak-
kal és gőzöltetéssel, valamint
massageval kezelt arc.

Kezelés
előtt

Kezelés
után